

บทที่ ๒

อุตสาหกรรมน้ำตาลทรายภายในประเทศ

น้ำตาลสามารถผลิตได้จากพืชหลายชนิด อาทิ เช่น อ้อย หัวผักกาดหวาน (Beet Root) มะพร้าว ต้นตาล และเมเปิล เป็นต้น น้ำตาลสามารถแบ่งออกได้เป็น

๒ ประเภท ตามลักษณะของการผลิต

ประเภทที่ ๑ น้ำตาลพื้นเมือง (Non Centrifugal Sugar) เป็นน้ำตาลที่มีลักษณะการผลิตอย่างง่าย ๆ ไม่อาศัยเครื่องจักร มักจะผลิตตามพื้นบ้านทั่วไป ภายในครัวเรือนส่วนมาก เป็นน้ำตาลที่ไม่เข้าลักษณะของน้ำตาลทราย ถ้าเป็นน้ำตาลที่ทำมาจากมะพร้าวและต้นตาลก็เรียกน้ำตาลมะพร้าว หรือน้ำตาลปี๊ป ถ้าทำจากอ้อยก็เรียกว่าน้ำตาลทรายแดง

ประเภทที่ ๒ น้ำตาลที่อยู่ในรูปผลึก เรียกว่าน้ำตาลทราย (Centrifugal sugar) ซึ่งเป็นน้ำตาลที่มีลักษณะการผลิตอย่างสมัยใหม่ จำเป็นต้องอาศัยเครื่องจักร เข้าช่วยในกรรมวิธีการผลิต

น้ำตาลทราย

น้ำตาลทรายที่ผลิตได้ภายในประเทศสามารถแบ่งตามลักษณะของการผลิต ได้ ๔ ประเภท

ประเภทที่ ๑ น้ำตาลทรายขาว (Plantation White Sugar) มีลักษณะเป็นผลึกสีขาวมี Polarization ประมาณ ๘๘ - ๘๘.๘ องศา ผลิตจากอ้อย

ประเภทที่ ๒ น้ำตาลทรายดิบ (Raw Sugar) มีลักษณะเป็นผลึกหรือเกล็ดใส มีสีน้ำตาลอ่อนถึงเข้ม ความชื้นสูง เกล็ดน้ำตาลจะจับเกาะติดกันไม่ร่วนเหมือนน้ำตาลทรายสีขาว ผลึกถูกห่อหุ้มไปด้วยกากน้ำตาล (Molasses) เป็นจำนวนมาก มีความบริสุทธิ์ค่า Polarization อยู่ในระหว่าง ๘๖ - ๘๗.๘ องศา มีไคยาน กรรมวิธีการฟอกสีและทำให้มีความบริสุทธิ์สูงขึ้น

ประเภทที่ ๓ น้ำตาลทรายสีร่ำ (Brown Sugar, Washed Sugar, Reprocessed Sugar) มีลักษณะเป็นเกล็ดใส แต่เกล็ดเล็กกว่าน้ำตาลทรายดิบเล็กน้อย มีขนาดเท่ากับน้ำตาลทรายขาวทั่วไป มีสีน้ำตาลอ่อนหรือสีคล้ำสีร่ำ มีความชื้นน้อยกว่าน้ำตาลทรายดิบเกล็ดกรวน ไม่จับติดกันเหมือนน้ำตาลทรายดิบ คุณภาพของน้ำตาลทรายสีร่ำคล้ายกับคุณภาพของน้ำตาลทรายขาวมี Polarization ประมาณ ๕๕ องศา คุณภาพส่วนใหญ่ที่แตกต่างกันอย่างชัดเจนคือสีของผลึกน้ำตาล น้ำตาลทรายสีร่ำผลิตจากน้ำตาลทรายแดง หรือน้ำเชื่อมซึ่งมีความบริสุทธิ์ต่ำ

ประเภทที่ ๔ น้ำตาลทรายขาวบริสุทธิ์ (Refined Sugar) มีลักษณะเป็นผลึกใส สะอาดไร้สี เป็นอินทรีย์สารที่มีความบริสุทธิ์เกือบ ๑๐๐ % ในการผลิตน้ำตาลทรายขาวบริสุทธิ์นั้นปกติใช้น้ำตาลทรายดิบมี Polarization ๑๐๐ องศา

น้ำตาลทรายที่ผลิตได้ภายในประเทศอาจแบ่งตามลักษณะการใช้งานได้ ๒ ประเภท

ก. น้ำตาลทรายที่นำไปใช้ในกิจการอุตสาหกรรม (Industrial Use) ได้แก่ น้ำตาลทรายที่นำไปใช้ในอุตสาหกรรมต่าง ๆ โดยตรง อาทิเช่น อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์นมข้นหวาน ผลิตภัณฑ์แก้วอัลคม น้ำหวานหรือเครื่องดื่มชนิดต่าง ๆ ผลิตภัณฑ์ผลไม้กระป๋อง ฯลฯ

ข. น้ำตาลทรายที่ไม่ใช้ในกิจการอุตสาหกรรม (Non Industrial Use) ได้แก่ น้ำตาลทรายที่ใช้ในครัวเรือน ประกอบเป็นอาหารคาวหวาน ตามร้านขายอาหารทั่วไป หรือตามร้านขายขนมหวาน ฯลฯ

๒.๑ แหล่งวัตถุดิบสำหรับโรงงานน้ำตาลทราย

วัตถุดิบที่นำมาใช้ในการผลิตน้ำตาลในประเทศไทย ได้แก่ อ้อย (Sugar Cane) การผลิตน้ำตาลทรายจะมีคุณภาพดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับคุณภาพของอ้อยเป็นสำคัญ หากว่าการปลูกอ้อยได้ผลผลิตต่อไร่สูง และอ้อยมีคุณภาพดีให้น้ำตาล (Sugar Content) สูง การผลิตน้ำตาลต่ออ้อยหนึ่งตันก็ย่อมได้ปริมาณน้ำตาลสูงขึ้นด้วย และจะเป็นการลดต้นทุนในการผลิตอีกทางหนึ่ง

๒.๑.๑ ดินฟ้าอากาศสำหรับการปลูกอ้อย

อ้อยเป็นพืชที่ปลูกขึ้นได้ดีในประเทศที่ตั้งอยู่ในเขตร้อน (Tropical) และกึ่งร้อน (Sub-Tropical) ซึ่งมีแสงแดดจัดเพื่อให้อ้อยได้มีโอกาสเจริญเติบโตรวมทั้งการ
สร้างน้ำตาลซูโครส (Sucrose) เก็บไว้ในลำต้นอีกด้วย อุดหนุนมิถุนายนถึงธันวาคมอย่างต่ำ
ในระดับ ๒๓ - ๒๕° C ขณะเดียวกันปริมาณน้ำฝนควรจะอยู่ในระหว่าง ๑,๕๐๐ - ๒,๐๐๐ มม.
ต่อปีแต่ควรมีการชลประทานควบคู่ไปด้วยทั้งนี้เพื่อเป็นการช่วยเหลืออ้อยในกรณีที่เกิดฝนแล้ง
หรือความชุ่มชื้นในดินไม่เพียงพอ แต่ในปัจจุบันอาจแก้ไขได้โดยการทำฝนเทียมช่วยอ้อยจะไม่
สามารถที่คำนวณหาอายุโตเต็มที่หรืออายุไซโคลนได้ เพราะจะทำให้ต้นทุนอ้อยล้มเสียหาย

๒.๑.๒ แหล่งปลูกอ้อยในประเทศไทย

ประเทศไทยมีความเหมาะสมในการเพาะปลูกอ้อยเป็นอย่างยิ่งปัญหาเรื่องอายุโตเต็มที่
หรืออายุไซโคลนไม่เคยมีปรากฏ แสงแดดและปริมาณน้ำฝนมีมากเพียงพอ พื้นที่ ๆ ใช้ในการ
ปลูกอ้อยในปี ๒๕๑๔ มีประมาณ ๑,๕๓๕,๒๕๓ ไร่ เปรียบเทียบกับปี พ.ศ. ๒๕๐๕ มีจำนวน
ประมาณ ๔๔๑,๓๓๔ ไร่ และในปี พ.ศ. ๒๕๑๑ มีจำนวนประมาณ ๔๔๓,๓๓๓ ไร่ ซึ่งจะมี
พื้นที่ปลูก อ้อยมากกว่าเดิมประมาณเกือบ ๕ เท่า และจะเห็นได้ว่าภายหลังจากปี ๒๕๑๑ เป็น
ต้นมาพื้นที่ปลูกอ้อยได้ขยายเพิ่มในอัตราเฉลี่ยที่สูงมากประมาณปีละ ๒๐ % ภาคกลางนับว่าเป็น
หัวใจในการปลูกอ้อยป้อนโรงงานน้ำตาลเนื่องจากมีพื้นที่เพาะปลูกในปี ๒๕๑๔ ประมาณ
๑,๑๓๕,๔๘๐ ไร่ หรือประมาณ ๖๐ % ของเนื้อที่เพาะปลูกอ้อยทั้งประเทศ แหล่งเพาะปลูก
อ้อยที่สำคัญมีอยู่ ๔ ภาค ส่วนใหญ่จะเป็นแหล่งเพาะปลูกที่มีโรงงานตั้งอยู่เกือบทั้งหมด

- ภาคเหนือ มีแหล่งเพาะปลูกอ้อยในเขตจังหวัด เชียงใหม่ ลำปาง ลำพูน อุดรดิตถ์
สุโขทัย นครสวรรค์ และกำแพงเพชร รวม ๗ จังหวัด
- ภาคกลาง มีแหล่งเพาะปลูกอ้อยในเขตของจังหวัด สุพรรณบุรี ราชบุรี นครปฐม
กาญจนบุรี เพชรบุรี อ่างทอง สิงห์บุรี และประจวบคีรีขันธ์
รวม ๘ จังหวัด

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีแหล่งเพาะปลุกอ้อยเพียง ๒ จังหวัด คือชลบุรี และระยอง

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีแหล่งเพาะปลุกอ้อยในเขตจังหวัด อุดรธานี นครพนม

บุรีรัมย์ รวม ๓ จังหวัด

รวมเขตปลุกอ้อย ที่สำคัญมีประมาณ ๒๐ จังหวัด ส่วนรายละเอียดจำนวนไร่ ที่
เพาะปลุกอ้อย ภายใต้งานตารางที่ ๑

๒.๑.๓ พันธอ้อยที่ใช้ปลุกในประเทศไทย

จากการสำรวจในปี พ.ศ. ๒๕๑๗ ของสำนักงานอ้อยและน้ำตาล กระทรวงอุตสาหกรรม
ปรากฏว่าได้มีการปลุกพันธอ้อยตามภาคต่าง ๆ ดังนี้ :-

ภาคเหนือ มีพันธอ้อย LT 4 , F 144 , Q 83 , PINDAR , TROJAN

ภาคกลาง มีพันธอ้อย F 137 , F 140 , F 148 , F154 , F156 , Q 83

PINDAR , NCO 310

ภาคตะวันออก มีพันธอ้อย F 134 , F 148 , F 153 , PINDAR

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ H .38-2915 , PINDAR , NCO.310

F = FORMOSA ได้มาจากเกาะฟอร์โมซา ได้นำหนักและความหวานที่

NCO.310 ได้มาจากอาฟริกาใต้เมื่อปี ๑๙๔๕ ให้ความหวานที่ปัจจุบันไม่

นิยมปลุกเนื่องจากเป็นยอคค่าง่าย

๒.๑.๔ การปลุกอ้อย

อ้อยในระยะงอกเริ่มเจริญเติบโตมีความต้องการน้ำน้อยครั้ง แต่ไม่มากนัก เมื่อเจริญ
เติบโตเต็มที่จึงต้องการน้ำเพิ่มขึ้นมากและเมื่อแก่ ต้องการน้ำน้อยและถ้าขาดน้ำอ้อยที่แก่ก็จะ
สุกพร้อมที่จะตัดป้อนโรงงานได้ อายุของอ้อยโดยทั่วไปจะแก่จัดเมื่อมีอายุครบ ๑๒ เดือน
บางพันธุ์อาจก่อนหรือหลัง ๑๒ เดือน ในเดือนธันวาคม ปกติจะมีฝนน้อยหรือเกือบไม่มีคั้งนั้น
อ้อยจะมีความหวานมาก เนื่องจากความหวานของอ้อยเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้การผลิตน้ำตาล
ทรายได้ผลมาก คั้งนั้นกระทรวงอุตสาหกรรมจึงได้ควบคุมระยะเวลาของการหีบอ้อยของทุก
โรงงาน จะเปิดการหีบอ้อยก่อนวันที่ ๑ พฤศจิกายน ของทุก ๆ ปีไม่ได้ ปกติการหีบอ้อยจะ
สิ้นสุดลงประมาณเดือนพฤษภาคม ถึงมิถุนายน

ตารางที่ ๑ เปรียบเทียบพื้นที่ปลูกอ้อยในภาคต่าง ๆ

หน่วย : พันไร่

ปีการผลิต	ภาคเหนือ	ภาคกลาง	ภาคตะวันออก	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	รวม
๒๕๐๕	๖๑.๐๐๖	๑๕๓.๕๒๔	๑๖๖.๓๑๒	๖๐.๐๙๒	๔๔๑.๓๓๔
๒๕๐๖	๕๒.๔๓๒	๑๒๓.๖๔๑	๑๒๖.๖๖๔	๓๙.๙๙๕	๓๔๒.๗๓๒
๒๕๐๗	๕๕.๓๐๐	๑๖๒.๙๐๐	๑๗๑.๘๐๐	๖๒.๐๐๐	๔๕๒.๐๐๐
๒๕๐๘	๕๓.๕๐๐	๒๐๘.๕๐๐	๒๒๒.๐๐๐	๕๔.๐๐๐	๕๓๘.๐๐๐
๒๕๐๙	๕๙.๕๐๐	๒๐๓.๐๐๐	๒๐๓.๕๐๐	๖๓.๕๐๐	๕๒๙.๕๐๐
๒๕๑๐	๓๘.๐๓๙	๑๖๒.๘๒๕	๑๒๖.๓๓๑	๓๓.๓๘๔	๓๖๑.๕๗๙
๒๕๑๑	๓๕.๐๖๔	๒๐๒.๐๓๒	๑๖๓.๑๘๑	๕๓.๕๐๐	๔๕๓.๗๗๗
๒๕๑๒	๓๒.๓๓๙	๓๑๕.๒๐๗	๒๓๕.๐๗๖	๖๓.๒๒๑	๖๔๖.๘๔๓
๒๕๑๓	๓๓.๓๖๔	๓๓๓.๑๘๑	๒๔๔.๕๙๙	๖๓.๐๓๙	๗๗๔.๑๘๓
๒๕๑๔	๕๕.๒๘๕	๕๕๕.๐๒๕	๒๒๒.๕๒๙	๕๕.๙๖๗	๘๖๑.๘๐๖
๒๕๑๕	๕๑.๖๖๔	๕๓๓.๓๓๑	๒๐๘.๓๓๗	๕๙.๕๐๘	๘๕๒.๘๖๐
๒๕๑๖	๕๖.๘๒๑	๓๑๒.๒๑๓	๒๙๐.๖๐๙	๓๓.๓๙๖	๑,๑๑๓.๐๓๙
๒๕๑๗	๑๕๓.๓๕๘	๑,๐๒๙.๕๕๘	๓๕๐.๒๑๔	๙๐.๓๓๔	๑,๖๒๓.๔๖๔
๒๕๑๘	๒๒๕.๐๑๙	๑,๑๓๘.๕๘๐	๓๙๐.๐๐๐	๑๕๑.๓๕๕	๑,๙๐๕.๕๕๔

ที่มา : สำนักงานอ้อยและน้ำตาล

โดยเหตุที่ลักษณะของฝนตกในแต่ละภาคไม่พร้อมกันและมีปริมาณไม่เท่ากันดังตาราง ปริมาณฝนปี ๒๕๑๗ - ๒๕๑๘ ตารางที่ ๒ จึงทำให้ฤดูกาลปลูกอ้อยของแต่ละภาค แตกต่าง กันไปด้วยดังนี้ :-

ภาคเหนือ ภาคกลาง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ส่วนมากจะปลูกตอนต้นฤดูฝน ประมาณเดือนพฤษภาคม ถึง มิถุนายน ซึ่งมีฝนน้อย หลังจากนั้นประมาณ ๓ - ๔ เดือนจะมีฝนมากขึ้น ก็เป็นระยะเจริญเติบโตพอดี

สำหรับในจังหวัดเพชรบูรณ์กับประจวบ กรมอุตุนิยมวิทยาถือว่าเป็นเขตภาคใต้แม้ว่าจะ มีปริมาณน้ำฝนน้อยกว่าภาคกลางดังตาราง ๒ แต่ลักษณะของอ้อยก็ไม่ต้องการน้ำมากอยู่แล้ว เพียงแต่ให้ฝนตกถูกต้องตามระยะเวลาเท่านั้นก็พอ

ภาคตะวันออก

นิยมปลูกอ้อยปลายฤดูฝน ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน เป็นต้นไป ถึงแม้จะไม่ค่อยมีฝน แต่ความชุ่มชื้นในดินยังคงมีอยู่ ในเดือนมกราคม ถึง กุมภาพันธ์ จะมีฝนตกบ้างเนื่องจาก เป็นทางผ่านของมรสุม และเนื่องจากดินเพาะปลูกอ้อยที่ชลบุรีและระยองเป็นดินปนทรายความ สมบูรณ์ในดินต่ำ จึงจำเป็นต้องปลูกอ้อยให้มีอายุครบปีจริง ๆ จึงจะเก็บเข้าหีบได้ ปกติ จะปลูกนานกว่าภาคอื่น ๆ ๒ - ๓ เดือน

จากรายงานการศึกษาความเป็นงานของสมาคมกลุ่มชาวไร่อ้อยเขต ๗ ปี ๒๕๑๖ โดย สำนักงานวิจัย กองวิจัยและประเมินผล กระทรวงมหาดไทยทำการสำรวจ ในเขต อ. ทามะกา จังหวัดกาญจนบุรี อ.กำแพงแสน จังหวัดนครปฐม และเขตใกล้เคียงได้ผลดังนี้ กล่าวคือ อ้อยเป็นพืชที่ได้เปรียบกว่าพืชอย่างอื่น คือปลูกครั้งหนึ่ง สามารถเก็บเกี่ยว ได้ถึง ๓ อายุอ้อย หรือประมาณ ๓ ปี ทั้งนี้ ปีแรกเมื่ออ้อยแก่ก็ตัดได้ ทอที่เหลือจะขึ้นไป แทนที่เมื่อแก่ก็จะตัดได้อีกติดต่อกันถึง ๓ ปี หากมีการบำรุงรักษา ใส่ปุ๋ย พรวนดิน ดางหญ้า ก็อาจเก็บเกี่ยวได้ถึง ๔ ปี และได้ข้อสรุปเกี่ยวกับคุณภาพของอ้อยและค่าใช้จ่าย ในการปลูก อ้อยทั้งหน้า ๑๕

ตารางที่ ๒ ปริมาณน้ำฝนโดยเฉลี่ยในเขตปลูกอ้อยปี ๒๕๑๓ - ๒๕๑๔

หน่วย : มม.

เขตปลูกอ้อย	ภาคเหนือ	ภาคกลาง	ภาคตะวันออก	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	ภาคใต้ (เพชรบุรี , ประจวบ)
๒๕๑๓					
พ.ภ.	๑๑๘.๖๖	๘๘.๑๖	๑๔๕.๕๓	๕๕.๖๓	๘๖.๖๓
มี.ย.	๓๘.๓๐	๓๓.๕๖	๔๔.๖๓	๑๕๓.๓๑	๓๘.๖๐
ก.ภ.	๑๖๖.๘๓	๑๓๘.๕๕	๕๕.๖๘	๒๑๓.๕๖	๕๖.๕๓
ส.ภ.	๒๐๕.๘๕	๑๖๓.๕๖	๕๖.๕๕	๒๓๖.๖๐	๕๔.๓๐
ก.ย.	๕๑๐.๘๓	๒๐๖.๓๖	๑๖๖.๑๕	๑๓๓.๕๕	๕๐.๕๕
ท.ภ.	๑๓๘.๘๓	๓๐๑.๐๘	๔๓๘.๓๐	๑๖๓.๖๘	๑๑๕.๕๕
พ.ย.	๕๓.๘๓	๒๕.๕๘	๓๖.๖๐	๕๖.๕๐	๑๑๖.๕๐
ธ.ภ.	๑.๓๘	๓.๖๘	๑.๐๐	๐.๕๓	๖.๕๐
๒๕๑๔					
ม.ภ.	๖๓.๖๓	๕๕.๓๓	๓๘.๕๐	๖.๘๕	๔๓.๕๕
ก.พ.	๕.๓๖	๓.๓๓	๑.๕๕	๑๘.๖๕	๐.๖๐
มี.ภ.	๑๓.๑๕	๒๖.๕๘	๒๓.๕๓	๑๕.๘๘	-
เม.ย.	๓๐.๕๕	๖๕.๘๐	๕๕.๕๐	๓๕.๕๘	๕๐.๑๐
พ.พ.	๖๘.๕๓	๕๖.๖๕	๓๖.๓๕	๓๕.๕๘	๕๘.๐๓

ที่มา : หน้า ๖ วารสารน้ำศาล เกื้อน กค. - กค. ๒๕๑๔

อ้อยที่มีคุณภาพดี ขายได้ราคาดีจะมีลักษณะทั่วไปดังนี้

๑. มีความหวานดี
๒. แรกกอเร็ว
๓. ทนแล้งได้ดี
๔. ลำยาว , ใบยาว

ส่วนอ้อยที่มีคุณภาพต่ำ อาจมาจากสาเหตุดังนี้ :-

๑. เลือกพันธุ์อ้อยไม่เหมาะสมกับท้องถิ่น
๒. เป็นอ้อยที่ขาดอาหาร
๓. อ้อยเป็นโรคและมีแมลงศัตรูพืชทำลาย
๔. ตัดอ้อยที่ยังไม่แก่จัด
๕. ตัดอ้อยในฤดูฝน
๖. อ้อยไฟไหม้ หรือตัดทิ้งไว้นานกว่า ๑ วัน

005423

ค่าใช้จ่ายในการปลูกอ้อย

เนื่องจากพันธุ์อ้อยในการปลูกครั้งหนึ่ง ๆ จะใช้ได้ประมาณ ๓ ปี ดังนั้นทุนหรือค่าใช้จ่ายในปีแรกจะสูงกว่าปีที่ ๒ กับปีที่ ๓ (เท่ากัน) โดยมีวิธีการคิดดังนี้ :-

ค่าใช้จ่ายต่อไร่ในปีแรกประกอบด้วย :-

๑. ค่าใช้จ่ายในการซื้อพันธุ์อ้อย ปลูก ดูแลรักษาอ้อยประมาณ	๖๕๐	บาท
๒. ค่าใช้จ่ายในการตัดอ้อย	๔๕๐	"
๓. ค่าใช้จ่ายในการบรรทุกส่งโรงงานน้ำตาล	๕๓๕	"

รวมค่าใช้จ่าย

๑,๖๓๕ "

ค่าใช้จ่ายในปีที่ ๒ และปีที่ ๓

๑. ค่าปุ๋ย ถางหญ้า คูแฉกรักษาประมาณ	๒๐๐	บาท
๒. ค่าจ้างตัดอ้อย	๔๕๐	"
๓. ค่าจ้างบรรทุกรถส่งโรงงานน้ำตาล	๕๒๕	"
	๑,๑๗๕	"

รวมค่าใช้จ่าย

๑,๑๗๕ "

เฉลี่ยในระยะ ๓ ปี หลังจากปี พ.ศ. ๒๕๑๖ - ๒๕๑๘ ในภาคกลางจะมีเนื้อที่ปลูก
อ้อยรวม $๗๑๒.๒๑๓ + ๑,๐๒๙.๕๕๘ + ๑,๑๗๕.๔๘๐$ พันไร่
= $๒,๙๑๖.๒๕๑$ พันไร่

ได้ผลผลิตอ้อยรวม $๖,๔๕๒.๑๗๘ + ๘,๑๓๓.๘๘๘ + ๘,๖๓๖.๔๒๒ = ๒๓,๒๒๒.๔๘๘$ พันตัน
เฉลี่ยพื้นที่ปลูกอ้อย ๑ ไร่ให้ผลผลิตอ้อยประมาณ ๘ ตัน ราคาไร่ขี้ล้อยของโรงงานความที่รัฐ-
บาลได้ประกันราคาขั้นต่ำ ตันละ ๓๐๐ บาท ดังนั้นการปลูกอ้อย ๑ ไร่ จะให้ผลตอบแทนจาก
การขายประมาณ ๒,๔๐๐ บาท เมื่อหักค่าใช้จ่ายของอ้อยในปีแรกคือไร่จะเหลือเงินประมาณ
๗๕๕ บาท ในปีที่ ๒ และ ๓ จะเหลือเงินได้ประมาณ ๑,๒๒๕ บาท สรุปการทำไร่อ้อย ๑
ไร่ จะได้ผลตอบแทนสุทธิประมาณ ๗๕๕ บาท หรือ ๑,๒๒๕ บาท/คอกปี

๒.๑.๕ ประสิทธิภาพในการผลิตอ้อย

ปริมาณอ้อยที่ได้จากภาคต่าง ๆ มีปริมาณมากน้อยต่างกันตามตารางการผลิตอ้อย ที่
๓ และให้ผลผลิตอ้อยต่อไร่ ถึงตารางที่ ๔ ในระยะเวลา ๑๔ ปีที่ผ่านมา การผลิตอ้อยภายใน
ประเทศคือไร่ให้ผลผลิตอยู่ในเกณฑ์ค่า คืออยู่ระหว่างประมาณ ๕ - ๘.๔ ตันอ้อยต่อไร่หรือให้
ผลผลิตอ้อยต่อไร่เฉลี่ยทั้ง ๑๔ ปี ประมาณ ๖.๕๕๗๘ ตันอ้อยต่อไร่ โดยมีภาคกลางที่ให้ผลผลิต
เฉลี่ยสูงสุดคือประมาณ ๗.๒๑๘๘ ตันต่อไร่ อย่างไรก็ตาม เมื่อทำการเปรียบเทียบกับประเทศ
ผู้ผลิตน้ำตาลในประเทศอื่น ๆ ของโลก เช่น ไต้หวัน จะพบว่าในปีพ.ศ. ๒๕๑๗ ประเทศ
ไต้หวัน สามารถปลูกอ้อยให้ผลผลิตเฉลี่ยประมาณ ๑๙.๒ ตันต่อไร่^๑ ในขณะที่ประเทศไทย มี

^๑ จากหน้า ๑๓๓ หนังสือครบรอบ ๑๐ ปีสมาคมชาวไร่อ้อยเขต ๗ ปี ๒๕๑๗

ตารางที่ ๓ เปรียบเทียบปริมาณอ้อยในภาคต่าง ๆ ในปี พ.ศ. ๒๕๐๔ - ๒๕๑๘

หน่วย : พันเมตริกตัน

ปีการผลิต	ภาคเหนือ	ภาคกลาง	ภาคตะวันออก	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	รวม
๒๕๐๔-๐๕	๒๓๘.๕๖๖	๘๑๑.๑๖๒	๘๓๒.๒๘๓	๒๓๓.๘๓๘	๒,๑๑๕.๘๕๓
๒๕๐๖	๒๒๙.๘๕๓	๖๐๖.๒๑๔	๖๙๓.๓๕๑	๑๖๔.๓๑๕	๑,๖๙๔.๕๓๓
๒๕๐๗	๑๘๐.๘๑๘	๑,๐๙๓.๒๔๘	๙๒๓.๐๙๓	๑๙๐.๐๒๖	๒,๓๘๗.๑๘๕
๒๕๐๘	๓๑๓.๒๔๘	๑,๓๓๖.๓๒๕	๑,๕๐๐.๑๐๙	๓๒๓.๑๐๐	๓,๔๗๒.๗๗๘
๒๕๐๙	๒๔๖.๒๘๐	๑,๕๙๕.๓๖๕	๑,๐๓๖.๙๘๓	๒๖๕.๘๒๒	๓,๑๔๔.๘๕๐
๒๕๑๐	๑๒๙.๘๙๙	๑,๕๑๘.๕๖๖	๘๕๑.๓๐๘	๑๓๕.๘๘๓	๒,๕๓๕.๖๖๐
๒๕๑๑	๑๕๕.๕๙๐	๑,๒๕๙.๕๘๓	๘๒๑.๖๓๖	๑๖๒.๕๓๓	๒,๓๙๙.๓๔๐
๒๕๑๒	๑๓๕.๓๐๓	๒,๒๕๙.๒๐๓	๑,๖๕๕.๕๓๕	๓๑๙.๖๒๓	๔,๓๖๙.๐๖๓
๒๕๑๓	๑๙๖.๓๕๕	๒,๘๕๐.๕๘๐	๑,๓๓๘.๓๕๑	๓๑๖.๖๕๒	๕,๑๐๒.๒๖๘
๒๕๑๔	๑๙๓.๖๖๘	๔,๓๕๒.๓๕๑	๑,๘๒๖.๕๖๕	๒๑๘.๙๘๖	๖,๕๙๕.๘๖๙
๒๕๑๕	๒๑๓.๕๘๕	๓,๘๕๖.๕๑๖	๑,๖๒๙.๕๐๙	๒๓๒.๑๕๓	๕,๙๓๑.๕๖๖
๒๕๑๖	๓๖๑.๓๒๖	๖,๕๕๒.๑๓๘	๒,๓๑๐.๕๒๕	๓๘๘.๘๖๕	๙,๕๑๒.๓๕๔
๒๕๑๗	๑,๐๐๓.๒๑๐	๘,๑๓๓.๘๘๘	๓,๐๕๖.๕๖๕	๕๕๒.๘๙๕	๑๒,๖๕๐.๕๖๓
๒๕๑๘	๑,๓๙๓.๕๖๑	๘,๖๓๖.๕๒๒	๒,๕๓๕.๙๓๙	๖๐๓.๓๑๒	๑๓,๑๖๘.๕๓๕

ที่มา : สำนักงานอ้อยและน้ำตาล

ตารางที่ ๔ เปรียบเทียบผลผลิตอ้อยเฉลี่ยต่อไร่ตามภาคต่าง ๆ

(หน่วยเป็นตัน)

ปี	ภาคเหนือ	ภาคกลาง	ภาคตะวันออก	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	เฉลี่ย
๒๕๐๕	๔.๕๖๖๒	๔.๕๘๓๖	๕.๒๓๒๒	๓.๘๙๑๓	๔.๙๓๕๔
๒๕๐๖	๔.๓๘๓๘	๔.๙๐๓๐	๕.๓๘๑๕	๔.๑๑๘๓	๔.๙๑๑๙
๒๕๐๗	๓.๒๖๙๗	๖.๗๑๑๑	๕.๓๗๓๐	๓.๐๖๔๙	๕.๒๘๑๓
๒๕๐๘	๖.๕๙๘๘	๘.๕๑๙๕	๖.๗๕๗๒	๕.๙๘๓๓	๗.๓๕๔๘
๒๕๐๙	๕.๙๗๕๓	๗.๓๖๘๓	๔.๙๙๗๕	๔.๑๘๖๑	๕.๘๑๖๓
๒๕๑๐	๓.๕๐๔๓	๘.๗๑๒๒	๖.๗๒๐๕	๓.๙๙๒๖	๗.๐๑๓๘
๒๕๑๑	๔.๑๕๒๑	๖.๑๘๕๐	๕.๐๓๕๓	๓.๕๒๒๖	๕.๓๑๓๘
๒๕๑๒	๕.๓๓๖๓	๗.๑๖๗๓	๗.๐๐๐๐	๕.๐๕๕๖	๖.๘๐๗๑
๒๕๑๓	๕.๑๙๙๕	๗.๒๔๙๗	๗.๑๐๘๕	๕.๐๒๓๗	๖.๙๑๘๑
๒๕๑๔	๔.๕๖๓๕	๗.๙๖๗๙	๘.๑๗๑๐	๔.๕๗๒๑	๗.๖๕๑๙
๒๕๑๕	๕.๒๑๙๙	๖.๗๙๘๕	๗.๘๒๐๐	๔.๖๘๒๒	๖.๙๘๕๓
๒๕๑๖	๖.๓๕๙๐	๙.๐๕๙๓	๗.๙๕๐๒	๕.๒๖๙๔	๘.๓๙๒๘
๒๕๑๗	๗.๐๐๖๒	๗.๙๐๐๓	๘.๖๙๘๘	๔.๙๘๙๒	๗.๘๓๐๒
๒๕๑๘	๖.๑๙๒๖	๗.๓๒๘๔	๖.๓๘๘๕	๔.๒๕๘๘	๖.๕๗๗๐

ผลผลิตอ้อยเฉลี่ยเพียง ๓.๘๓ ตันต่อไร่ แสดงว่าในพื้นที่ปลูกอ้อย ๑ ไร่ เท่ากัน ไร่หนึ่งสามารถ
 ผลิตอ้อยได้มากกว่าเกือบ ๓ เท่าตัว ทั้ง ๆ ที่ พันธุ์อ้อยที่ใช้ปลูกส่วนมากก็มาจากไร่หนึ่งที่เป็น
 เช่นนี้อาจเนื่องมาจากประเทศไทยไม่ได้มีการศึกษา วิจัยและส่งเสริมการปลูกอ้อยอย่างจริงจัง
 จึงตามหลักวิชาการซึ่งประเทศผู้ผลิตอ้อยรายอื่น ๆ เช่น คิวบา ไร่หนึ่ง ถือว่าเป็นหัวใจ ของ
 การทำอุตสาหกรรมน้ำตาลตั้งนั้นจึงเป็นการสมควรอย่างยิ่งที่ทางราชการควรให้ความสนใจเป็น
 พิเศษและส่งเสริมการปลูกอ้อยให้ถูกต้องตามหลักวิชาการมากยิ่งขึ้นทั้ง ๆ ที่อุตสาหกรรมน้ำตาล
 ทรายได้กลายเป็นสินค้าส่งออกที่สำคัญของประเทศไปแล้วและนำเงินตราเข้าประเทศเป็นจำ-
 นวนมหาศาล พื้นที่ปลูกอ้อยในปี ๒๕๑๘ มีจำนวนสูงถึง ๑,๘๓๕,๒๕๓ ไร่ นับว่าสูงที่สุดเท่าที่
 เคยมีมา แต่เป็นที่น่าเสียดายที่ได้ผลผลิตอ้อยโดยเฉลี่ยเพียง ๒.๗๗ ตันต่อไร่ ไร่หนึ่งให้
 หมดประมาณ ๑๓,๑๐๘,๕๓๘ ตัน (กินน้ำตาลประมาณ ๑,๐๓๕,๗๖๕ ตัน) ถ้าจะอาศัยพื้นที่ปลูก
 อ้อยคงเดิม แต่พยายามจัดหาวิธีการปรับปรุง การปลูกอ้อยที่เหมาะสม คัดเลือกพันธุ์อ้อยที่ดีมี
 การบำรุงรักษาอ้อยตามสมควรก็ย่อมจะได้ผลผลิตอ้อยต่อไร่สูงกว่าเดิมและถ้าเป็นไปได้ก็ควรจะ
 รักษาผลผลิตอ้อยอย่างต่ำเฉลี่ยประมาณ ๑๒.๐๖ ตันต่อไร่ตามที่ได้มีการสำรวจของกระทรวง
 อุตสาหกรรมในปี ๒๕๑๘ ที่ โรงงานน้ำตาลวินชัย จังหวัดลำปางมาแล้วก็จะได้อ้อยประมาณ
 ๒๓,๓๓๘,๑๕๑.๑๘ ตัน ซึ่งได้อ้อยมากกว่าเดิม ถึง ๑๐,๒๒๙๖๑๗.๑๘ ตัน หรือควรจะได้น้ำ
 คาลที่เหลืออีกประมาณ ๗ แสนตัน ส่วนที่เกินมานี้ก็มากพอสำหรับการบริโภคภายในประเทศแล้ว
 และน้ำตาลที่เหลืออีกประมาณล้านกว่าตันก็พร้อมจะส่งออกนอกได้ ดังนั้นจึงเห็นสมควรอย่างยิ่ง
 ที่รัฐบาลควรที่จะกำหนด พื้นที่ปลูกอ้อยไว้มิให้ขยายเพิ่มขึ้นมากกว่าเดิมอีกโดยไม่จำเป็น (ยกเว้น
 กรณีที่มีการอนุญาตให้เพิ่มโรงงานน้ำตาลขึ้นอีก) เพื่อจะได้ให้ชาวไร่อ้อยหันไปสนใจกับกรรม
 วิธีการเพาะปลูกให้ได้คุณภาพมากยิ่งขึ้นและอีกประการหนึ่งก็เป็นการรักษาอุตสาหกรรมน้ำตาล
 ทรายภายในประเทศมิให้ทำการผลิตมากจนเกินไปซึ่งจะทำให้เกิดความเสียหายต่ออุตสาหกรรม
 น้ำตาลแล้วส่งผลถึงการกระทบกระเทือนต่อเศรษฐกิจภายในประเทศอย่างร้ายแรง

๒.๑.๖ การรับซื้อของโรงงาน

เท่าที่เป็นมาส่วนใหญ่โรงงานจะตั้งราคาขายตัวเอง เป็นราคาที่ชาวไร่จะต้องขน
 อยส่งถึงโรงงาน ราคาซื้อที่โรงงานต่าง ๆ รับซื้อก็แตกต่างกันดังตารางที่ ๕ โดยเฉลี่ย
 ราคาซื้อภาคกลางสูงสุด รองลงมาได้แก่ภาคตะวันออก ภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
 ราคาซื้อต่ำสุด ราคาซื้อโรงงานมักจะพยายามเอาเปรียบชาวไร่โดย
 ตลอดไม่กำหนดราคาซื้อที่แน่นอน ซึ่งทางโรงงานมักจะพยายามทุ่มน้ำศาลในสต็อกออก
 สูงสุดเมื่อใกล้ฤดูการรับซื้อ อย เพื่อทำให้ราคาน้ำตาลในตลาดระยะนั้นมีราคาต่ำลงซึ่ง
 จะเป็นข้ออ้างในการกำหนดราคาซื้อ อยให้มีราคาต่ำลงอีกกว่าครั้งถึงปลายฤดูหีบ อย
 ปกติราคาน้ำตาลจะมีราคาสูงขึ้นแก่ชาวไร่ อย จะไม่ได้รับผลประโยชน์ในการนี้เลย ดังนั้น
 จึงทำให้ชาวไร่ อย พยายามรวมกลุ่มกันขึ้น เพื่อเป็นการสร้างอำนาจในการต่อรองราคาซื้อ
 อยให้กับโรงงาน โดยตั้งกลุ่มเป็นสมาคมชาวไร่ อย และเริ่มมีบทบาทที่สำคัญตั้งแต่
 ปี ๒๕๑๔ เป็นต้นมา ทำให้ชาวไร่ อย ขายได้ราคาดีขึ้น ในปีนั้นราคาขายเฉลี่ย ๑๓๗.๑๔
 บาท ต่อ อย ๑ ตัน และได้เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งปีการผลิต ๒๕๑๗ - ๒๕๑๘ ฝ่าย
 ชาวไร่และโรงงานตกลงราคาขายไม่ได้ จึงได้มีการประชุมกันกับฝ่ายราชการที่กระทรวง
 อุตสาหกรรม เมื่อวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๑๗ ในที่สุดได้ตกลงให้กำหนดราคาซื้อ อย
 ตันละ ๓๐๐ บาท กลุ่มชาวไร่ อย เขต ๙ และกลุ่มอาชีพการเกษตรชลบุรี ทั้ง ๒ กลุ่ม
 นั้นมีความสำคัญมากที่สุดในการสร้างอำนาจการต่อรองการขาย อย เนื่องจากมีปริ-
 มาณการผลิต อย ได้มากที่สุดตลอดจนมีความสามารถในการติดต่อเพื่อขอความช่วยเหลือ
 จากหน่วยราชการได้เป็นอย่างดีจึงจนทำให้งานต่าง ๆ ของกลุ่มชาวไร่ ได้ดำเนินไปด้วย
 ความสำเร็จจัดได้ดังนี้

การรับซื้อ อย ของโรงงานน้ำตาลมี ๒ วิธี :-

ก. รับซื้อ อย โดยถือจากน้ำหนักของ อย :-

$$\text{ราคาซื้อ} = \text{ราคาซื้อต่อตัน} \times \text{จำนวน อย}$$

ตารางที่ ๕ เปรียบเทียบราคารับซื้ออ้อยในภาคต่าง ๆ ในปี ๒๕๐๕ - ๑๘

บาท : คัน

ปีการผลิต	ภาคเหนือ	ภาคกลาง	ภาคตะวันออก	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	เฉลี่ย
๒๕๐๕	๑๒๐.๖๘	๑๒๖.๔๓	๑๒๕.๓๘	๑๐๐.๐๐	๑๘๘.๒๒
๒๕๐๖	๑๒๑.๔๔	๑๒๖.๓๘	๑๒๘.๑๒	๑๐๒.๘๔	๑๑๙.๓๙
๒๕๐๗	๑๑๖.๔๙	๑๕๕.๘๐	๑๖๙.๖๙	๑๕๔.๒๔	๑๕๙.๐๕
๒๕๐๘	๑๑๘.๖๓	๑๒๕.๕๑	๑๒๕.๓๒	๑๑๒.๙๒	๑๒๐.๕๕
๒๕๐๙	๙๒.๘๓	๑๐๕.๖๓	๑๐๐.๘๒	๙๖.๕๑	๙๘.๙๓
๒๕๑๐	๑๑๔.๖๘	๑๖๙.๖๘	๑๕๘.๖๕	๑๒๘.๑๖	๑๕๒.๓๙
๒๕๑๑	๑๑๘.๐๑	๒๐๕.๘๙	๒๒๓.๖๓	๑๕๘.๖๘	๑๓๖.๓๐
๒๕๑๒	๑๒๖.๕๙	๑๕๓.๐๑	๑๕๐.๖๓	๑๒๒.๑๐	๑๓๙.๐๘
๒๕๑๓	๑๓๐.๓๓	๑๓๕.๐๙	๑๕๐.๙๒	๑๒๓.๙๓	๑๓๒.๕๘
๒๕๑๔	๑๒๖.๓๒	๑๕๕.๘๓	๑๕๖.๓๐	๑๓๐.๐๙	๑๓๓.๑๕
๒๕๑๕	๑๓๑.๙๑	๑๕๙.๓๕	๑๕๖.๙๕	๑๓๓.๐๕	๑๕๒.๙๑
๒๕๑๖	๑๕๕.๐๘	๑๘๒.๓๖	๑๘๒.๙๘	๑๓๘.๓๖	๑๖๕.๓๙
๒๕๑๗	๑๓๓.๓๙	๒๐๓.๖๑	๒๐๐.๓๙	๑๖๘.๓๙	๑๘๓.๓๓
๒๕๑๘	๒๙๒.๓๙	๓๐๐.๖๕	๓๐๐.๓๐	๒๓๖.๓๒	๒๙๒.๕๑

ข. รับซื้ออ้อยโดยพิจารณาจากคุณภาพของอ้อย

เป็นวิธีการรับซื้ออ้อยที่เป็นการยอมรับว่าเป็นมาตรฐานในการรับซื้ออ้อยสำหรับวงการอุตสาหกรรมน้ำตาลจากสภาน้ำตาล (Sugar Board) ซึ่งกำหนดราคารับซื้ออ้อยตามค่าคุณภาพอ้อยเรียกว่า "Commerical Cane Sugar" หรือ C.C.S * โดยมีประเทศออสเตรเลียเป็นผู้กำหนดขึ้นและให้อ้อยทั่วไปในประเทศราคาขายอ้อยทั้งหมดจะไล่จากการคำนวณราคา C.C.S ต่อตันอ้อยคูณกับปริมาณตันอ้อย

๒.๒ สภาพการผลิตน้ำตาลทรายภายในประเทศ

ปัจจุบันมีโรงงานน้ำตาล ๔๐ โรงงานที่ทำการผลิตโดยการขออนุญาตถูกต้องตามกฎหมายจากกระทรวงอุตสาหกรรมและมีอีก ๑ โรงงาน คือ โรงงานน้ำตาลบ้านโป่ง เริ่มผลิตน้ำตาลในปี ๒๕๑๘ มีปริมาณน้ำตาลทรายรวม ๒๔,๕๓๓.๓๐๐ ตัน โดยยังไม่ได้รับอนุญาต รวมเป็น ๔๑ โรงงาน ผลิตน้ำตาลทรายเพียง ๓ ประเภท คือ น้ำตาลทรายขาว น้ำตาลทรายดิบ และ น้ำตาลทรายขาวบริสุทธิ์ (เริ่มผลิตปี ๒๕๑๔ เป็นต้นมา) ส่วนน้ำตาลทรายสีว่า ได้เลิกผลิตตั้งแต่ปี ๒๕๑๑ ปริมาณน้ำตาลทรายที่ผลิตได้จากภาคต่าง ๆ มีจำนวนมากน้อยต่างกัน ดังตารางที่ ๒ ใน ปี ๒๕๑๘ ภาคกลางสามารถผลิตน้ำตาลได้ประมาณ ๖๐ % ของทั้งประเทศ

ส่วนรายละเอียดเกี่ยวกับกำลังการผลิตของโรงงานที่แจ้งต่อทางราชการและที่ได้จากการตรวจสอบของทางราชการได้จากภาคผนวก

น้ำตาลทรายดิบ (Raw Sugar) ที่ผลิตภายในประเทศส่วนมากเพื่อการส่งออกจำหน่ายยังต่างประเทศ ซึ่งปริมาณการผลิตน้ำตาลดิบนี้สูงขึ้นทุกปีจากผลการผลิตปี ๒๕๑๑ มี ๕,๒๐๘ ตัน จนถึงผลการผลิตปี ๒๕๑๘ มีปริมาณมากถึง ๕๓๐,๓๕๓.๖๐๐ ตัน หรือประมาณ ๑๐๐ เท่าตัวในระยะ ๗ ปีก่อนดังตารางที่ ๗ ซึ่งเปรียบเทียบปริมาณการผลิตของน้ำตาลประเภทต่าง ๆ นอกจากนี้มีการเริ่มผลิตน้ำตาลทรายขาวบริสุทธิ์ เมื่อผลการผลิตปี ๒๕๑๔ มีประมาณ ๑๗,๑๐๗.๑ ตัน เพื่อใช้ในกิจการอุตสาหกรรม เช่น อุตสาหกรรมเครื่องพิมพ์

* หน้า ๒๖ วารสารน้ำตาล ฉบับที่ ๕ ปีที่ ๑๑ ประจำเดือนกันยายน-ตุลาคม ๒๕๑๘ ของกระทรวงอุตสาหกรรม

ตารางที่ ๒ เปรียบเทียบปริมาณการผลิตน้ำตาลทรายในภาคต่าง ๆ

หน่วย : พันตัน

ปีการผลิต	ภาคเหนือ	ภาคกลาง	ภาคตะวันออก	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	รวม
๒๕๐๕	๑๕.๘๗๗	๕๕.๒๑๖	๒๒.๔๓๘	๑๓.๗๑๑	๑๐๖.๒๘๓
๒๕๐๖	๑๖.๕๘๕	๕๒.๒๖๕	๔๖.๐๖๐	๑๐.๑๑๑	๑๒๕.๐๒๑
๒๕๐๗	๑๑.๘๗๑	๘๖.๕๘๖	๕๖.๗๓๕	๑๒.๖๗๑	๑๖๗.๘๖๓
๒๕๐๘	๒๒.๔๘๖	๑๖๐.๗๙๖	๑๑๒.๘๑๖	๒๓.๗๘๒	๓๑๙.๘๗๖
๒๕๐๙	๑๕.๖๖๕	๑๔๔.๐๘๘	๘๓.๒๐๕	๒๒.๒๕๘	๒๖๕.๑๖๘
๒๕๑๐	๑๑.๘๓๖	๑๓๘.๗๘๘	๖๙.๖๑๓	๑๒.๑๑๘	๒๗๒.๔๕๖
๒๕๑๑	๑๓.๑๗๒	๑๐๑.๗๘๕	๕๙.๕๗๓	๑๔.๒๕๗	๑๘๘.๗๘๗
๒๕๑๒	๑๕.๒๐๖	๑๖๓.๒๒๑	๑๑๕.๓๘๘	๒๔.๓๐๘	๓๑๘.๑๑๘
๒๕๑๓	๑๗.๗๖๓	๒๓๓.๒๘๗	๑๒๖.๖๒๑	๒๘.๕๕๘	๔๐๖.๖๓๙
๒๕๑๔	๑๖.๖๗๔	๓๔๓.๒๐๗	๑๕๑.๘๖๘	๒๐.๕๗๘	๕๓๒.๒๒๘
๒๕๑๕	๑๕.๖๑๐	๓๑๘.๘๘๐	๑๓๙.๗๐๘	๒๒.๕๑๕	๕๐๖.๗๑๓
๒๕๑๖	๒๘.๕๘๒	๔๖๐.๔๕๘	๑๖๓.๘๒๘	๓๕.๕๖๗	๖๘๘.๔๓๗
๒๕๑๗	๓๔.๒๐๗	๕๗๙.๑๘๘	๒๒๗.๕๖๘	๔๑.๘๖๒	๙๒๒.๘๒๖
* ๒๕๑๘	๑๐๖.๖๗๐	๖๘๑.๘๘๕	๑๘๔.๕๕๑	๕๓.๐๘๘	๑,๐๓๕.๑๖๕

ที่มา : จากหน้า ๗๒ Industrial Statistics ๑๙๗๕ กระทรวง-

อุตสาหกรรม

* จากสำนักงานอ้อยและน้ำตาล

1950
25040
15

ตารางที่ ๓ เปรียบเทียบปริมาณการผลิตน้ำตาลทรายชนิดต่าง ๆ

หน่วย : พันตัน

ปีการผลิต	น้ำตาลทรายขาว	น้ำตาลทรายขาวบริสุทธิ์	น้ำตาลสีร่า	น้ำตาลทรายดิบ	รวม
๒๕๐๕	๑๑๒.๒๕๐		๑๓.๓๑๖	๒๕.๓๓๓	๑๕๑.๓๘๙
๒๕๐๖	๘๕.๓๐๐		๔.๗	๓๕.๐๐๐	๑๒๕.๐๐๗
๒๕๐๗	๑๒๕.๑๕๘		๔.๖๘๕	๓๘.๑๓๘	๑๖๗.๙๘๑
๒๕๐๘	๑๕๗.๕๘๘		๓.๙๑๘	๕๘.๕๕๘	๓๑๙.๐๖๔
๒๕๐๙	๑๘๗.๘๗๓		๗.๘๖๗	๖๓.๘๓๘	๒๖๙.๕๗๘
๒๕๑๐	๒๒๓.๐๙๓		๑.๕๘๗	๗.๙๖๒	๒๓๒.๖๔๒
๒๕๑๑	๑๘๗.๙๗๘		๐.๕๘๕	๕.๒๐๘	๑๙๓.๗๗๑
๒๕๑๒	๓๐๕.๙๘๕			๑๒.๑๓๘	๓๑๘.๑๒๓
๒๕๑๓	๓๕๓.๗๐๗			๕๓.๙๗๓	๔๐๖.๖๘๐
๒๕๑๔	๓๓๐.๕๓๘	๑๗.๑๐๗		๑๘๘.๗๘๘	๕๓๖.๔๓๓
๒๕๑๕	๒๕๓.๐๑๖	๑๘.๕๓๖		๒๓๘.๒๓๖	๕๐๙.๗๘๘
๒๕๑๖	๓๗๑.๖๑๖	๑๘.๒๑๖		๒๕๘.๕๑๖	๖๔๘.๓๔๘
๒๕๑๗	๕๒๐.๕๓๖	๑๘.๘๘๘		๔๘๗.๓๘๘	๙๖๖.๘๑๖
๒๕๑๘	๔๘๗.๖๘๘	๑๗.๓๑๗		๕๓๐.๗๘๘	๑,๐๓๕.๗๖๕

ที่มา : จากปี ๒๕๐๕ - ๒๕๑๗ มาจาก Industrial Statistics ๑๙๕๕

กระทรวงอุตสาหกรรมหน้า ๗๓

จากปี ๒๕๐๘ - ๑๘ (น้ำตาลทรายขาวบริสุทธิ์) จากสำนักงานอ้อยและน้ำตาล

น้ำอึกลมต่าง ๆ แต่มีปริมาณการผลิตไม่เพิ่มมากขึ้นส่วนน้ำศาลทรายขาว ผลิตเพื่อการบริโภคภายในประเทศโดยเฉพาะ นับตั้งแต่ปี ๒๕๑๗ เริ่มมีปริมาณการผลิตน้อยกว่าน้ำศาลทรายดิบซึ่งเป็นการชี้ให้เห็นว่าต่อไปน้ำศาลที่ส่งออกจำหน่ายต่างประเทศจะมีปริมาณมากกว่า ๕๐ % ของปริมาณน้ำศาลที่บริโภคภายในประเทศ ซึ่งนับว่าเป็นการถืออย่างยิ่งที่จะทำให้กิจการอุตสาหกรรมน้ำศาลของไทยเจริญรุ่งเรืองยิ่งขึ้นและคงทำรายได้เข้าประเทศเป็นจำนวนเงินมหาศาล ไม่แพ้สินค้าขาออกประเภทอื่น ๆ

ผลผลิตน้ำศาลทรายที่ได้ในภาคต่าง ๆ ให้ปริมาณผลผลิตน้ำศาลค่อนข้างน้อยไม่เท่ากัน บางปีให้ผลผลิตแตกต่างกันระหว่างภาคน้อย เช่นปี ๒๕๑๕ ให้ผลผลิตน้ำศาลทรายต่างกันไม่เกิน ๑๔ กก. ค่อนข้างน้อย มีผลผลิตน้ำศาลทรายเฉลี่ยในปีนั้น ๔๘.๖๗ กก. ค่อนข้างน้อยแต่ในปีถัดไปคือปี ๒๕๑๖ ให้ผลผลิตต่างกันมากกว่า ๒๖ กก. ค่อนข้างน้อยมีผลผลิตน้ำศาลทรายเฉลี่ย ๖๘.๑๖ กก. ค่อนข้างน้อย ดังตารางที่ ๘ เปรียบเทียบผลผลิตน้ำศาลทรายค่อนข้างน้อย แยกตามภาคและตารางที่ ๙ เป็นการเปรียบเทียบผลผลิตน้ำศาลทรายค่อนข้างน้อย แยกตามภาค

ในฤดูกาลผลิตปีหนึ่ง ๆ โรงงานน้ำศาลจะทำการผลิตตลอด ๒๔ ชม. โดยมีวันหยุดพักล้างเครื่องบ้างเป็นระยะ ๆ ทั้งนี้เนื่องจากมีระยะเวลาจำกัดในการที่บ่อขุดเฉลี่ยในระยะ ๘ ปีที่ผ่านมา มีเวลาบ่อขุดประมาณ ๑๕๓ วันต่อปี ถ้าไม่รวมวันหยุดล้างเครื่องแล้วจะมีเวลาบ่อขุดประมาณ ๑๓๓ วันต่อปี ดังตารางที่ ๑๐ ซึ่งเปรียบเทียบวันที่ทำการผลิตปริมาณน้อยเข้าที่บ่อทุกวันและจำนวนโรงงานที่ผลิต จะเห็นได้ว่าปริมาณบ่อขุดเข้าที่บ่อมีเพิ่มขึ้นมากจนปี ๒๕๑๘ มีปริมาณการนำบ่อขุดเข้าที่บ่อโดยเฉลี่ย ๑๒๖,๐๕๓.๒๑๒ คันต่อ ๒๔ ชม.

ปริมาณน้ำศาลที่ผลิตได้ในแต่ละปีมีตัวเลขอยู่ ๒ ชุด กล่าวคือชุดที่ ๑ เป็นปริมาณน้ำศาลที่ทางโรงงานน้ำศาลแจ้งแก่ทางการ และชุดที่ ๒ เป็นปริมาณที่ยอมรับในวงการค้าตั้งตารางที่ ๑๑ ซึ่งเปรียบเทียบปริมาณน้ำศาลที่โรงงานแจ้งเป็นทางการกับปริมาณที่ยอมรับในวงการค้าในระยะแรกจากปี ๒๕๐๕ ถึงปี ๒๕๑๐ จะเห็นว่าปริมาณน้ำศาลที่ผลิตได้ทั้ง ๒ ชุดเท่ากัน เนื่องจากในระยะนั้นเป็นระยะเวลาที่จำกัด "กองทุนสงเคราะห์อุตสาหกรรมน้ำศาลทราย"

ตารางที่ ๘ เปรียบเทียบผลผลิตต่อไร่ย่อยแยกตามภาคต่าง ๆ

หน่วย : กก.

ปี	ภาคเหนือ	ภาคกลาง	ภาคตะวันออก	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	เฉลี่ย
๒๕๐๕	๓๑.๓๑	๒๘.๐๓	๓๑.๕๘	๕๘.๖๓	๒๓.๕๕๓๕
๒๕๐๖	๓๒.๒๐	๔๑.๑๑	๓๐.๘๖	๒๑.๘๐	๓๑.๓๕๒๕
๒๕๐๗	๒๖.๒๐	๓๓.๓๓	๒๓.๖๙	๒๖.๖๘	๒๘.๔๓๕๐
๒๕๐๘	๓๑.๕๘	๔๓.๖๓	๓๕.๖๙	๓๓.๖๐	๓๓.๖๖๕๐
๒๕๐๙	๓๕.๘๕	๕๕.๑๙	๔๑.๘๓	๕๓.๖๙	๔๕.๑๔๐๐
๒๕๑๐	๕๒.๑๓	๔๑.๑๖	๓๙.๓๙	๔๙.๐๙	๔๕.๕๔๐๐
๒๕๑๑	๕๐.๘๓	๓๘.๖๒	๓๒.๕๐	๔๓.๖๓	๔๒.๓๐๕๐
๒๕๑๒	๔๓.๐๘	๓๒.๒๕	๒๘.๙๕	๓๖.๐๘	๓๖.๐๓๐๐
๒๕๑๓	๕๐.๘๓	๔๑.๘๘	๓๒.๙๐	๕๑.๕๖	๔๔.๑๖๓๕
๒๕๑๔	๔๘.๓๕	๓๙.๐๓	๔๓.๒๐	๕๓.๙๓	๔๕.๑๓๖๕
๒๕๑๕	๕๐.๑๓	๔๓.๑๘	๔๕.๓๙	๕๖.๙๘	๔๘.๐๑๓๕
๒๕๑๖	๓๙.๑๐	๒๕.๑๖	๓๐.๙๐	๕๑.๕๖	๓๖.๖๕๕
๒๕๑๗	๓๓.๖๓	๓๑.๒๐	๓๙.๖๙	๕๒.๘๓	๓๓.๕๙๓๕
๒๕๑๘	๓๖.๕๕	๔๐.๐๖	๓๙.๕๓	๔๓.๘๓	๓๙.๖๕๓๕

ตารางที่ ๕ เปรียบเทียบผลผลิตน้ำคาลทรายต่อไร่แยกตามภาคต่าง ๆ
หน่วย : กิโลกรัมต่อไร่

ปีการผลิต	ภาคเหนือ	ภาคกลาง	ภาคตะวันออก	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	เฉลี่ย
๒๕๐๕	๓๒๗.๕	๓๕๕.๖	๓๗๕.๕	๒๒๘.๑	๓๒๗.๕
๒๕๐๖	๓๑๖.๕	๔๗๒.๗	๓๕๑.๒	๒๕๒.๘	๓๓๗.๓
๒๕๐๗	๒๑๖.๕	๕๓๑.๕	๓๓๐.๒	๒๐๕.๓	๓๕๐.๖
๒๕๐๘	๔๗๓.๓	๓๗๑.๑	๕๐๘.๖	๔๕๐.๕	๕๔๘.๓๕
๒๕๐๙	๓๙๗.๒	๓๐๙.๖	๔๐๐.๙	๓๕๐.๓	๔๖๕.๕
๒๕๑๐	๓๑๓.๗	๘๕๒.๑	๕๕๕.๒	๓๕๘.๗	๕๑๘.๕๒๕
๒๕๑๑	๓๗๕.๖	๕๐๓.๘	๓๖๕.๐	๒๙๙.๙	๓๘๖.๐๗๕
๒๕๑๒	๔๖๕.๕	๕๑๒.๙	๔๙๐.๘	๓๘๕.๕	๔๖๓.๑๒๕
๒๕๑๓	๔๗๐.๓	๕๙๓.๓	๕๑๗.๖	๔๕๙.๓	๕๑๐.๑๒๕
๒๕๑๔	๓๗๖.๕	๖๒๙.๗	๖๙๙.๘	๕๑๐.๒	๕๒๖.๕๕
๒๕๑๕	๔๗๐.๖	๕๕๗.๙	๖๗๐.๕	๔๕๕.๗	๕๓๘.๕
๒๕๑๖	๕๐๓.๐	๕๙๐.๓	๕๖๓.๗	๔๘๑.๙	๕๓๙.๗๒๕
๒๕๑๗	๕๑๖.๑	๕๖๒.๕	๖๕๙.๗	๔๖๑.๑	๕๔๗.๓๕
๒๕๑๘	๔๗๕.๐	๕๘๖.๗	๔๗๓.๒	๓๗๕.๒	๔๗๗.๐๒๕

ตารางที่ ๑๐ เปรียบเทียบจำนวนวันทำการผลิตจำนวนอ้อยและจำนวนโรงงาน

ปีการผลิต	จำนวนวันทำการผลิต		(พันตัน)	จำนวนโรงงาน
	จำนวนวัน ผลิตจริง	รวมวันหยุด กลางเครื่อง		
๒๕๑๑	๑๐๐	๑๐๕	๒, ๓๗๙.๕๒๙	๓๒
๒๕๑๒	๑๓๖	๑๕๖	๔, ๓๙๙.๐๖๖	๓๑
๒๕๑๓	๑๔๑	๑๖๕	๕, ๑๐๓.๒๖๘	๒๙
๒๕๑๔	๑๖๕	๑๙๒	๖, ๕๘๕.๘๕๙	๒๗
๒๕๑๕	๑๑๗	๑๓๔	๕, ๙๒๕.๕๖๖	๓๐
๒๕๑๖	๑๔๗	๑๗๖	๘, ๕๑๓.๗๙๔	๓๐
๒๕๑๗	๑๔๑	๑๖๘	๑๒, ๖๙๔.๔๙๑	๓๔
๒๕๑๘	๑๐๔	๑๓๒	๑๓, ๑๐๙.๕๓๘	๔๑

ที่มา : จากสำนักงานอ้อยและน้ำตาล

ตารางที่ ๑๑๑ เปรียบเทียบปริมาณน้ำศาลที่โรงงานแจ้งเป็นทางการกับที่ยอมรับ
ในวงการค้า

หน่วย : พันตัน

ปี	ปริมาณน้ำศาลที่แจ้งเป็น ทางการ	ปริมาณน้ำศาลที่ยอมรับ ในวงการค้า	ผลต่าง
๒๕๐๕	๑๕๑.๓๘๓	๑๕๑.๓๘๓	
๒๕๐๖	๑๒๕.๐๓๑	๑๒๕.๐๓๑	
๒๕๐๗	๑๖๑.๘๗๓	๑๖๑.๘๗๓	
๒๕๐๘	๓๑๘.๘๗๖	๓๑๘.๘๗๖	
๒๕๐๙	๒๖๘.๑๖๘	๒๖๘.๑๖๘	
๒๕๑๐	๒๗๒.๔๑๒	๒๗๒.๔๑๒	
๒๕๑๑	๑๘๘.๗๗๗	๒๒๒.๕๗๒	๓๓.๗๙๕
๒๕๑๒	๓๑๘.๑๑๘	๓๘๘.๘๘๐	๗๐.๗๖๑
๒๕๑๓	๕๐๖.๖๓๘	๕๖๘.๕๓๗	๕๗.๘๙๘
๒๕๑๔	๕๓๒.๘๖๘	๕๘๘.๒๒๖	๕๖.๓๕๘
๒๕๑๕	๕๐๑.๗๗๘	๕๘๕.๕๕๗	๘๓.๗๗๙
๒๕๑๖	๖๘๘.๕๓๗	๗๑๘.๐๐๐	๒๙.๔๖๓
๒๕๑๗	๘๒๒.๘๒๖	๘๖๗.๘๕๐	๔๕.๐๒๔
๒๕๑๘	๑,๐๓๕.๗๖๕	๑,๑๐๕.๗๖๕	๗๐.๐๐๐

๑๑๑

ตาม พ.ร.บ. น้ำตาลทราย พ.ศ. ๒๕๐๔ เงินทุนนี้เรียกเก็บ จากผู้ผลิตน้ำตาลตามปริมาณที่ผลิตได้ในอัตรา กก. ละ ๐.๕๐ - ๐.๘๗ บาท และได้มีเจ้าหน้าที่ของสำนักงานกองทุนไปประจำอยู่ที่โรงงานเพื่อคอยตรวจสอบด้วยจึงได้ตัวเลขเท่ากัน แต่หลังจากที่ได้ยกเลิก พ.ร.บ. น้ำตาลทรายปี พ.ศ. ๒๕๐๔ เมื่อ ๑ ต.ค. ๒๕๐๘ จนกระทั่งประกาศใช้ พ.ร.บ. น้ำตาลทรายปี ๒๕๑๑ อีกครั้งแต่ไม่มีการส่งเจ้าหน้าที่ไปควบคุม เพียงแต่ให้โรงงานรายงานผลผลิตให้ทราบที่กระทรวงอุตสาหกรรมเอง ก็ปรากฏว่าตัวเลขที่รายงานของโรงงานนั้นจะต่ำกว่าตัวเลขของผลผลิตในวงการค้าประมาณ ๒๐ - ๓๐ % ซึ่งจะเป็นผลทำให้สถิติเกี่ยวกับการผลิตน้ำตาลเพื่อนำไปวิจัยในการแก้ปัญหาต่าง ๆ จะทำให้มีความผิดพลาดได้ง่าย การกำหนดนโยบายตลอดจนมาตรการต่าง ๆ โดยที่อาศัยข้อมูลจากโรงงานแต่อย่างเดียวย่อมจะใช้ไม่ได้ผลเท่าที่ควรอันจะทำให้เกิดผลเสียต่อธุรกิจอุตสาหกรรมน้ำตาลทรายภายในประเทศโดยตรง นอกจากนี้ยังเป็นช่องทางหลบเลี่ยงภาษีของโรงงานน้ำตาลในการแจ้งยอดการผลิตที่ต่ำกว่าเป็นจริงค่าผลต่างที่เป็นบวกในการวางที่ ๑๑ ตั้งแต่ปี ๒๕๑๑ เป็นต้นมาแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนยิ่งขึ้นแล้วว่ารัฐบาลโดยกรมสรรพากรขาดรายได้เป็นจำนวนไม่น้อยจากที่ควรจะได้จากการผลิตที่แท้จริง สมควรที่รัฐบาลน่าจะหามาตรการควบคุมหรือตรวจสอบปริมาณผลผลิตน้ำตาลทรายให้ถูกต้องยิ่งขึ้น

๒.๒.๑ การขยายตัวของโรงงานน้ำตาล

อาจเนื่องมาจากเหตุผลหลายประการดังนี้ :-

๑. รัฐบาลมีการสั่งห้ามนำน้ำตาลทรายจากนอกเข้าประเทศไทยตั้งแต่ปี ๒๕๐๒ เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน
๒. ปริมาณน้ำตาลทรายที่ส่งออกต่างประเทศในระยะ ๕ ปี หลังมีปริมาณสูงเพิ่มขึ้นมากดังตารางที่ ๑๒
๓. ราคาน้ำตาลทรายในตลาดต่างประเทศสูงกว่าตลาดภายในประเทศมาก
๔. ความต้องการในการบริโภคน้ำตาลของโลกเพิ่มขึ้นดังตารางที่ ๑๓
๕. ปริมาณการบริโภคน้ำตาลทรายภายในประเทศเพิ่มขึ้นดังตารางที่ ๑๔
๖. มีแหล่งวัตถุดิบภายในประเทศมากพอที่จะป้อนโรงงานน้ำตาลได้

การวางที่ ๑๒ ปริมาณการส่งน้ำศาลออกจำหน่ายต่างประเทศ

หน่วย : ปริมาณ : พันตัน
มลค่า : ลานบาท

ปีที่ส่งออก	ปริมาณน้ำศาล*	มลค่า*	ปริมาณน้ำศาล**	มลค่า**
๒๕๐๕	๓๘.๕๕๘	๕๖.๐	๕๓.๐๖๘	๕๖.๐
๒๕๐๖	๕๒.๓๖๘	๑๒๑.๘	๕๒.๘๒๓	๑๒๒.๐
๒๕๐๗	๕๘.๓๕๐	๒๑๑.๑	๕๘.๕๐๘	๒๑๑.๐
๒๕๐๘	๘๓.๘๓๘	๑๐๐.๕	๘๓.๘๓๘	๑๐๐.๐
๒๕๐๙	๕๘.๘๕๘	๘๑.๖	๕๘.๘๕๘	๘๑.๐
๒๕๑๐	๑๕.๑๒๖	๓๗.๐	๑๕.๐๑๓	๓๗.๐
๒๕๑๑	-	-	-	-
๒๕๑๒	๑๕.๓๕๕	๕๖.๘	๑๖.๑๖๒	๕๗.๐
๒๕๑๓	๕๒.๒๙๘	๑๐๗.๓	๕๒.๒๘๘	๙๘.๐
๒๕๑๔	๑๕๘.๐๑๐	๓๓๐.๗	๑๕๘.๕๓๑	๓๓๒.๐
๒๕๑๕	๕๒๖.๘๐๘	๑,๒๕๒.๑	๕๐๗.๕๐๑	๑,๒๖๘.๐
๒๕๑๖	๒๕๘.๒๙๘	๑,๐๘๖.๒	๒๗๕.๘๐๕	๑,๑๖๑.๐
๒๕๑๗	๕๒๐.๒๘๑	๓,๕๓๓.๕	๕๕๘.๕๑๐	๓,๗๕๗.๐
๒๕๑๘	*** ๕๘๕.๓๓๒	๕,๒๒๘.๐	*** ๕๘๕.๓๓๒	๕,๒๒๘.๐

* การรวบรวมจากสำนักงานออยและน้ำศาล

** จากหน้า ๑๐๕ รายงานเศรษฐกิจเดือน ธ.ค. ๒๕๑๘ ธนาคาร
ประเทศไทย

*** จากหน้า ๘ รายงานเศรษฐกิจ เดือน ม.ค. ๒๕๑๙ ธนาคารกรุงไทย

ตารางที่ ๑๓ ปริมาณการบริโภคน้ำบาดาลของโลก

หน่วย : พันล้าน

ปีการผลิต	* ปริมาณการบริโภคของโลก	ปริมาณการบริโภคของไทย
๒๕๐๕	๕๓,๕๕๒.๐	๑๒๕.๐๓๓
๒๕๐๖	๕๓,๓๘๘.๐	๘๑.๕๘๕
๒๕๐๗	๕๕,๓๓๘.๐	๑๑๓.๘๕๘
๒๕๐๘	๕๕,๑๒๖.๐	๒๓๓.๐๖๓
๒๕๐๙	๖๑,๑๒๖.๐	๑๘๘.๓๑๓
๒๕๑๐	๖๓,๐๖๖.๐	๒๓๓.๗๒๓
๒๕๑๑	๖๖,๒๕๒.๐	๒๓๘.๘๐๘
๒๕๑๒	๖๘,๘๐๘.๐	๓๑๘.๘๕๘
๒๕๑๓	๗๒,๐๘๓.๐	๓๕๓.๕๕๘
๒๕๑๔	๗๘,๓๓๖.๐	๓๖๘.๖๘๐
๒๕๑๕	๗๕,๘๖๘.๐	๓๑๒.๓๐๖

ที่มา : สำนักงานอ้อยและน้ำตาล

* จากหน้า ๘๖ วารสารน้ำตาล ฉบับเดือน ก.ค. - ส.ค. ๒๕๑๗

ตารางที่ ๑๔ เปรียบเทียบปริมาณการบริโภคน้ำคาลทรายภายในประเทศ กับ
ปริมาณการผลิต

หน่วย : พันตัน

ปีที่ผลิต	ปริมาณการผลิต	ปริมาณการบริโภค ทรง	ปริมาณการบริโภค อุ้ม	ปริมาณการบริ โภครวม
๒๕๐๕	๑๕๑.๓๔๓	๘๘.๑๓๓	๘๐.๕๘๘	๑๖๕.๐๓๓
๒๕๐๖	๑๖๕.๐๓๓	๘๖.๖๖๖	๓๕.๗๖๓	๘๑.๕๘๕
๒๕๐๗	๑๖๗.๕๗๓	๘๖.๐๘๘	๓๕.๗๖๖	๑๑๗.๘๕๘
๒๕๐๘	๓๑๕.๕๗๖	๑๗๕.๘๐๑	๕๗.๖๖๖	๒๓๓.๐๖๗
๒๕๐๙	๒๖๕.๑๖๘	๑๑๐.๘๓๓	๗๓.๘๘๐	๑๘๘.๓๑๗
๒๕๑๐	๒๓๖.๘๑๖	๑๕๘.๕๕๑	๗๕.๗๖๕	๒๓๓.๗๖๖
๒๕๑๑	๑๘๘.๗๖๗	๑๘๘.๘๕๘	๘๕.๕๑๐	๒๗๘.๘๐๘
๒๕๑๒	๓๑๘.๑๑๕	๒๐๐.๗๕๕	๑๖๓.๖๖๘	๓๖๘.๘๕๕
๒๕๑๓	๔๐๖.๖๗๕	๒๖๕.๖๕๐	๑๗๖.๓๑๕	๓๕๗.๕๕๕
๒๕๑๔	๕๗๖.๕๖๕	๒๘๓.๑๖๐	๑๖๑.๕๖๐	๓๖๘.๖๘๐
๒๕๑๕	๕๐๑.๗๖๘	๒๐๘.๖๐๖	๑๐๘.๑๐๐	๓๑๖.๓๐๖
๒๕๑๖	๖๘๘.๘๓๗	๒๘๑.๕๘๘	๑๖๐.๗๖๖	๓๖๖.๓๑๖
๒๕๑๗	๕๖๖.๘๖๖	๒๕๘.๘๖๖	๑๖๗.๘๗๖	๓๘๖.๖๕๘
๒๕๑๘	๑,๐๓๕.๗๖๕	๖๗๐.๐๐๐	๑๓๐.๐๐๐	๘๐๐.๐๐๐

ที่มา : สำนักงานอ้อยและน้ำคาล

๒.๒.๒ ประสิทธิภาพในการผลิตน้ำคาลทราย

เนื่องจากท้องอากัยอ้อยเป็นวัชพืช ถ้าอ้อยที่ปลูกได้มีคุณภาพไม่ดีเพียงพอแล้ว เมื่อนำมาผลิตเป็นน้ำคาลทรายก็จะได้ปริมาณและคุณภาพที่ลดลงจาก ระยะ ๑๔ ปีที่ผ่านมา เฉลี่ยอ้อย ๑ ตัน จะผลิตน้ำคาลทรายได้อยู่ระหว่าง ๒๘.๒ - ๔๘.๔ กก. ขณะเดียวกันถ้าว่าการผลิตน้ำคาลของไทยไปเทียบกับของประเทศอื่น เช่น ไต้หวันจะพบว่าในปี ๒๕๑๗ ผลผลิตน้ำคาลของไทยจากอ้อย ๑ ตัน จะได้น้ำคาลประมาณ ๗๒.๗๐ กก. ส่วนของไต้หวันได้น้ำคาลประมาณ ๘๕ กก. ตัวเลขนี้พอจะขกให้ทราบว่าในการผลิตน้ำคาลจากอ้อย ๑ ตัน ไต้หวันจะให้ผลผลิตน้ำคาลทรายมากกว่าของไทยประมาณ ๒๒.๓ กก. หรือกล่าวได้ว่าสูงกว่าผลผลิตน้ำคาลของไทยในช่วง ๑๔ ปีที่ผ่านมา ถ้าพิจารณาจากสถิติการผลิตน้ำคาลของภาคกลางเมื่อปี ๒๕๐๘ (จากตารางที่ ๔) พบว่าให้ผลผลิตน้ำคาลเฉลี่ยสูงถึง ๘๕.๑๘ กก. ต่ออ้อย ๑ ตัน ซึ่งมากกว่าของไต้หวันแต่ภายหลังจากนั้นเป็นต้นมาปริมาณผลผลิตน้ำคาลก็ตกต่ำลงแสดงให้เห็นอย่างชัดแจ้งว่าขาดการเอาใจใส่หรือไม่มีความกระตือรือร้นในการควบคุมการผลิตอ้อยและน้ำคาลให้อยู่ในลักษณะได้มาตรฐาน

ระยะ ๕ ปีที่ผ่านมาการขยายกำลังผลิตของโรงงานน้ำคาลได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว เพราะโรงงานคาดการณ์ได้ว่าราคาน้ำคาลในปัจจุบันและอนาคตไม่เหมือนกับในอดีตซึ่งนับวันจะมีราคาขายเพิ่มขึ้นอย่างเชยที่สุดทางรัฐบาลก็ให้ความคุ้มครองในอุตสาหกรรมน้ำคาลโดยกำหนดราคาขายส่งให้พร้อมกับการจัดตลาดภายนอกประเทศให้อีกด้วย อย่างไรก็ตามแม้ว่าราคารับซื้ออ้อยจะสูงขึ้นโรงงานน้ำคาลขนาดใหญ่ที่มีกำลังการผลิตสูงก็จะช่วยให้ต้นทุนในการผลิตน้ำคาลลดลงได้บ้างจึงทำให้การดำเนินการผลิตน้ำคาลทรายยังคงมีอยู่ต่อไปได้อย่างสะดวก ส่วนโรงงานขนาดเล็กเมื่อไม่ขยายกำลังผลิตก็ทำให้ต้นทุนในการผลิตสูงขึ้นเป็นเหตุให้ต้องเลิกกิจการ ไปก็มีกรณีที่โรงงานขยายตัวในระยะนั้นเนื่องมาจากเป็นระยะที่กระทรวงอุตสาหกรรมห้ามตั้งโรงงานน้ำคาลเพิ่มขึ้นในช่วงปี ๒๕๑๒ - ๒๕๑๖ ประสิทธิภาพในการผลิตของโรงงานน้ำคาลเท่าที่รับแจ้งจำนวน ๔๐ โรงงานไม่รวมโรงงานน้ำคาลบ้านโป่งซึ่งตั้งขึ้น

โดยไม่ชออนุญาตมีความสามารถทำการหีบอ้อยได้วันละ ๑๕๖,๑๐๐ ตันอ้อยเทียบกับตามที่โรง-
งานต่าง ๆ แจ้งมายังกระทรวงอุตสาหกรรมในกฎการผลิตปี ๒๕๑๘ มีกำลังผลิตหีบอ้อยวันละ
๑๓๗,๔๔๑.๓๘ ตันอ้อย อย่างไรก็ตาม ตามที่เจ้าหน้าที่ได้ทำการสำรวจการผลิตที่แท้จริงจาก
โรงงานพบว่ากำลังที่ผลิตที่แท้จริงมีประมาณ ๑๖๘,๘๘๖ ตันอ้อยต่อวันและของโรงงานบ้านโป่ง
ภายหลังเจ้าหน้าที่ตรวจสอบพบว่ามีกำลังหีบอ้อยได้วันละ ๘,๖๘๖ ตัน สรุปกำลังหีบอ้อยทั้งหมด
ในประเทศที่แท้จริงจากการสำรวจได้ประมาณ ๑๗๖,๕๓๘ ตันอ้อยต่อวัน โรงงานน้ำตาลที่มีกำลัง
หีบอ้อยมากที่สุดได้แก่โรงงานน้ำตาลไทยรุ่งเรือง อ.ห่มะกา จ.กาญจนบุรี หีบอ้อยได้วันละ
๑๔,๐๐๐ ตัน โรงงานที่มีกำลังหีบอ้อยต่ำสุดได้แก่โรงงานน้ำตาลเชียงใหม่ จ.เชียงใหม่ และ
โรงงานน้ำตาลสหเรือง จ.นครพนม มีกำลังหีบอ้อยได้วันละ ๓๐๐ ตัน ถ้าคิดเฉลี่ยจำนวนวันที่
ทำการหีบอ้อยต่อกับตารางที่ ๑๐ มีค่าเฉลี่ย ๑๓๑ วันดังนั้น จำนวนอ้อยที่ควรจะใช้ป้อนโรง-
งานจะมีปริมาณสูงถึงประมาณ ๒๓,๓๘๘,๔๓๕ ตันต่อปี ขณะเดียวกันถ้าดูจากปริมาณอ้อยที่ผลิต
ได้ในปี ๒๕๑๘ มีปริมาณเพียง ๑๓,๑๐๘,๕๓๔ ตันจึงพอสรุปได้ว่ากำลังผลิตของโรงงานน้ำตาล
ที่มีอยู่แล้วจะสามารถผลิตน้ำตาลได้มากกว่าปี ๒๕๑๘ อีกเกือบเท่าตัวจึงเป็นหลักประกันได้ว่า
หากชาวไร่อ้อยผลิตอ้อยได้ต่ำกว่าปีละประมาณ ๒๓,๓๘๘,๔๓๕ ตัน ทางโรงงานน้ำตาลก็ ย่อม
จะรับซื้อไว้ทั้งหมด ยกเว้นแต่กรณีที่เกิดเหตุสุดวิสัยจริง ๆ

คุณภาพน้ำตาลทราย

น้ำตาลทรายเป็นผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่มีการกำหนดมาตรฐานแล้วโดยงานมาตรา
ฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม (มอก. ๕๖ - ๒๕๑๖) ได้ประกาศในราช
กิจจานุเบกษา เล่ม ๕๐ ตอนที่ ๑๕๗ วันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๑๖ มีการกำหนดคณินยามคุณลักษณะ
และคุณสมบัติของน้ำตาลทรายพร้อมรายละเอียดวิธีการวิเคราะห์คุณภาพน้ำตาลมีอยู่ใน นังสี่
กิ่งกลาว

๒.๓ ภาวะการค้ำน้ำตาลทรายและการบริโภคน้ำตาลทรายภายในประเทศ

๒.๓.๑ ภาวะการค้ำน้ำตาลทราย

เนื่องจากประเทศไทยเป็นผู้ผลิตน้ำตาลและผลิตได้มากเกินความต้องการภายในประ

เทศ ดังนั้นตลาดการค้าน้ำตาลทรายของไทยมี ๒ แห่ง คือตลาดการค้าภายในประเทศกับตลาดการค้าต่างประเทศ

๒.๓.๑.๑ ตลาดการค้าภายในประเทศ

ลักษณะการค้าน้ำตาลทรายภายในประเทศพอจะสรุปได้ดังลักษณะของแผนภาพในหน้าถัดไป กล่าวคือน้ำตาลที่ผลิตได้รวมทั้งสต็อกจะจำหน่ายไปยัง ๔ จุดใหญ่กับอีก ๑ แหล่งกักตุนมีดังนี้ :-

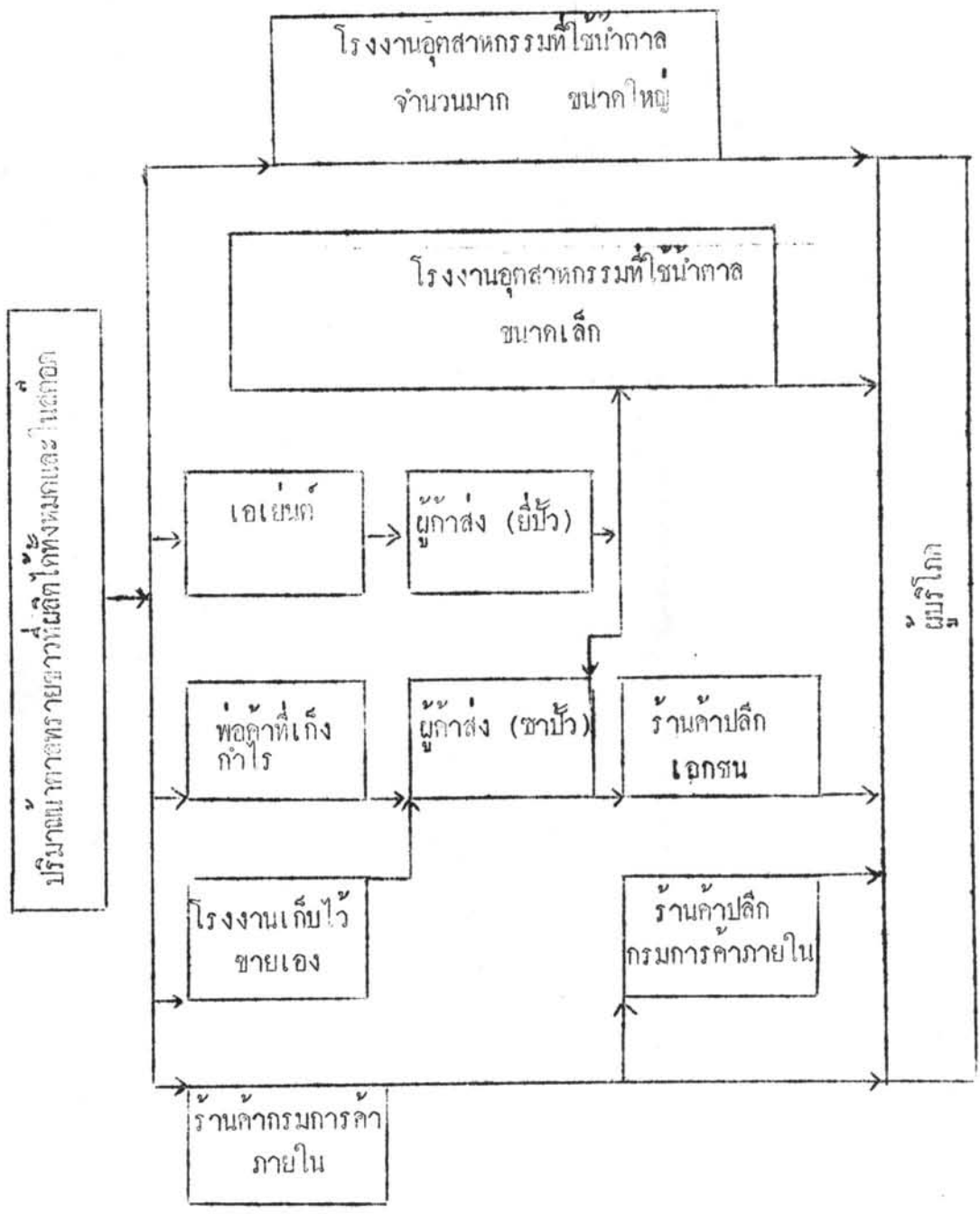
- จุดที่ ๑ โรงงานอุตสาหกรรมที่ใช้น้ำตาลขนาดใหญ่
- จุดที่ ๒ เอเยนต์
- จุดที่ ๓ ร้านค้ากรมการค้าภายใน
- จุดที่ ๔ โรงงานเก็บไว้ขายเอง

ส่วนอีก ๑ แหล่งกักตุนได้แก่ขายให้พ่อค้ากักตุนไว้เพื่อเก็งกำไร ซึ่งแหล่งนี้เองที่ทำให้ผู้บริโภครับประสบกับปัญหาการขาดแคลนน้ำตาลอยู่เสมอ

ราคาน้ำตาลที่ซื้อขายกันในระยะหลายปีที่ผ่านมาได้มีการเปลี่ยนแปลงขึ้นลงอยู่เสมอ กล่าวคือระยะต้นฤดูการหีบอ้อยของโรงงานน้ำตาลประมาณเดือนพฤศจิกายน ถึง เดือนธันวาคมราคาน้ำตาลในระยะนี้ถูกมาก สาเหตุจากการระบายน้ำตาลในสต็อกของโรงงานน้ำตาลเพื่อเป็นการถ่วงราคาปรับให้อ้อยให้ต่ำลงด้วย หลังจากนั้นราคาน้ำตาลก็จะเพิ่มสูงขึ้น เรื่อยถึงการวางราคาน้ำตาลทราย ตารางที่ ๑๕

การค้าน้ำตาลทรายในระยะก่อนไม่มีการควบคุมราคาขาย ทำให้พ่อค้าน้ำตาล คอยฉวยโอกาสอยู่เสมอ จนกระทั่งวันที่ ๒๙ ธ.ค. ๒๕๑๕ คณะปฏิวัติได้เห็นความสำคัญของน้ำตาลว่าเป็นสินค้าที่จำเป็นอย่างหนึ่งของผู้บริโภค การที่จะปล่อยให้ราคาขึ้นลงโดยเสรีนั้น ย่อมจะมีแต่ทำความเดือดร้อนให้กับผู้บริโภคเป็นอันมาก จึงได้มีประกาศควบคุมราคาขายส่งไม่เกิน กระสอบละ ๔๐๐ บาทและขายปลีกไม่เกิน กก.ละ ๔.๕๐ บาท ปรากฏว่าไม่ได้ผล เพราะไม่สามารถหาซื้อตามราคาควบคุมได้ ราคาในตลาดมีสูงถึง กก.ละ ๕ - ๖ บาท ต่อมาประมาณปลายเดือน ต.ค. ๒๕๑๕ รัฐบาลจึงได้ประกาศราคาควบคุมการขายส่งของโรงงานน้ำตาลให้

แผนภาพแสดงวิธีการจำหน่ายน้ำตาลทรายขาวภายในประเทศ

ตารางที่ ๑๕ ราคาเฉลี่ยขายปลีกน้ำกาดทรายขาวรายเดือนจากปี ๒๕๑๓ - ๒๕๑๘

หน่วย : บาท/กก.

เดือน \ ปี	๒๕๑๓	๒๕๑๔	๒๕๑๕	๒๕๑๖	๒๕๑๗	๒๕๑๘
ม.ค.	๓.๒๕	๓.๘๘	๔.๒๕	๔.๓๘	๔.๖๕	๔.๗๐
ก.พ.	๓.๒๕	๓.๘๕	๔.๓๕	๔.๓๘	๔.๖๓	๔.๗๑
มี.ค.	๓.๒๕	๓.๗๕	๔.๕๐	๔.๓๘	๔.๖๓	๕.๐๕
เม.ย.	๓.๒๕	๓.๕๕	๔.๗๕	๔.๓๘	๔.๖๓	๕.๐๐
พ.ค.	๓.๒๕	๔.๐๐	๔.๕๓	๔.๓๘	๔.๖๓	๕.๐๐
มิ.ย.	๓.๑๖	๔.๐๐	๔.๕๐	๔.๓๘	๔.๖๓	๕.๑๕
ก.ค.	๓.๓๗	๔.๑๓	๔.๕๐	๔.๓๘	๔.๖๓	๕.๒๕
ส.ค.	๓.๓๗	๔.๒๕	๔.๕๖	๔.๓๘	๔.๖๓	๕.๒๕
ก.ย.	๓.๓๘	๔.๒๕	๔.๕๓	๔.๓๘	๔.๘๘	๕.๑๐
ต.ค.	๓.๕๓	๔.๒๕	๔.๖๗	๔.๓๘	๔.๗๕	๕.๐๐
พ.ย.	๓.๕๕	๔.๒๕	๔.๗๕	๔.๕๖	๕.๐๖	๕.๐๐
ธ.ค.	๓.๕๕	๔.๐๕	๔.๕๖	๔.๓๘	๕.๐๓	๕.๐๐

ลดเหลือเพียงกระสอบละ ๓๘๐ บาท ทั้งนี้เพื่อจะได้ให้มีการขายปลีกอยู่ในราคาควบคุมได้แก่ก็
ไว้ตลอดก็เพราะราคาน้ำตาลในตลาดโลกสูงเกินกว่ามาก เมื่อวันที่ ๓๐ ส.ค. ๒๕๑๗ คณะกรรมการ
การกลางป้องกันการค้ากำไรเกินควรได้ประกาศห้ามการขนย้ายน้ำตาลทุกชนิดจากกรุงเทพฯ
ไปสู่ทะเลแคว้นเมื่อได้รับหนังสืออนุญาตจากกรมการค้าภายในกระทรวงพาณิชย์เสียก่อน แต่
ปรากฏว่ามีการลักลอบส่งออกต่างประเทศอยู่เสมอเพราะมีกำไรมาก

๗ ตุลาคม ๒๕๑๗ กระทรวงพาณิชย์ได้แก้ปัญหาการขาดแคลนนํ้าตาลเพื่อบริโภคให้ประ
ชาชนหาซื้อได้สะดวก โดยขอความร่วมมือจากฝ่ายโรงงานนํ้าตาลจำกัด "ศูนย์กลางการจำหน่าย
นํ้าตาลทรายขาว" ซึ่งที่บริษัทไทยรุ่งเรืองอุตสาหกรรม จำกัด ซึ่งเป็นผู้ผลิตนํ้าตาลทรายใหญ่ที่
สุดในประเทศไทย ให้นำนํ้าตาลออกจำหน่ายแก่ผู้บริโภคประจำวันละ ๒ - ๓ พันกระสอบ แต่ปร
กฏว่าไม่ได้ลดราคานํ้าตาลกลับสูงขึ้นและมีการลักลอบส่งนอกมากขึ้นเนื่องจากราคาในตลาดโลก
ดีกว่า ต่อมาวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๑๗ คณะรัฐมนตรีได้อนุมัติให้ตั้ง "ศูนย์ควบคุมการผลิตและ
การจำหน่ายนํ้าตาลทรายขาวภายในประเทศ" ตามคำแนะนำของกระทรวงพาณิชย์เพื่อเป็นการ
ป้องกันการลักลอบและมีใจไว้ว่าจะมี นํ้าตาลทรายขาวเพียงพอสำหรับบริโภค ศูนย์ดังกล่าวได้
เปิดดำเนินการเมื่อ ๑๐ ม.ค. ๒๕๑๘ มีหลักการในการควบคุมการจำหน่ายนํ้าตาลทรายขาว
ของโรงงานนํ้าตาลทุกแห่งขายนํ้าตาลผ่านศูนย์เพียงแห่งเดียว ศูนย์ฯ เป็นผู้จัดสรรโควตาคาร
จำหน่ายทั้งกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดให้แก่ผู้ค้าส่งโดยราคาไม่เกินกระสอบละ ๔๐๐ บาท ไม่
รวมค่าขนส่งและคองไม่เกินกระสอบละ ๑๐ บาท แต่ปรากฏว่า การดำเนินมีอุปสรรคหลาย
อย่างดังนี้ :-

๑. ศูนย์ฯ ได้เริ่มงานหลังจากที่โรงงานได้ขายนํ้าตาลล่วงหน้าบางส่วนไปแล้ว ตาม
สัญญาซึ่งศูนย์ฯ ไม่สามารถตรวจสอบได้
๒. มีโรงงานเอกชน ๓ แห่งและโรงงานรัฐวิสาหกิจอีก ๔ แห่ง ไม่ยอมเข้าร่วมกับ
ศูนย์ฯ
๓. ผู้ค้าส่งที่ซื้อจากศูนย์ฯ ไปขายให้ผู้ค้าปลีกในราคาสูงทำให้ขายในราคาควบคุม ๔.๕๐
บาท ไม่ได้และทางศูนย์ฯ ไม่มีเจ้าหน้าที่เพียงพอที่จะตรวจสอบได้จึงทำให้นํ้าตาลไม่ถึงมือผู้บริโภค

ต่อมา ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๘ กลุ่มโรงงาน ๓๓๓ แห่งที่เข้าร่วมกับศูนย์ได้เรียกร้องให้
ยุบเลิกศูนย์ โดยอ้างเหตุผล :-

- ๑. มีโรงงาน ๙ แห่งไม่ยอมเข้าร่วมทำให้ผิดข้อตกลงเดิม
- ๒. ระเบียบของศูนย์ยุ่งยาก ทำให้เสียค่าใช้จ่ายเพิ่มอย่างไม่มีเหตุผล
- ๓. ศูนย์ไม่สามารถให้หลักประกันได้ว่า จะมีน้ำตาลเหลือสำหรับบริโภคตลอดปีได้
- ๔. ศูนย์ไม่มีมาตรการในการป้องกันการลักลอบขนน้ำตาลออกนอกประเทศ
- ๕. นอกจากปฏิบัติงานไม่ได้ผลแล้วยังทำให้ต้นทุนการขายของโรงงานสูงขึ้นด้วยกลุ่ม

โรงงาน ๓๓๓ แห่ง เมื่อยื่นหนังสือแล้วก็ไม่ยอมขายน้ำตาลให้กับศูนย์อีกต่อไปเป็นผลให้ศูนย์
ต้องยุบเลิกหลังจากเพิ่งดำเนินงานได้เพียง ๕๐ วัน

๒.๓.๑.๒ ตลาดการค้าน้ำตาลในต่างประเทศ
การค้าน้ำตาลของโลกมีแบ่งออกเป็น ๒ กลุ่ม :-

ก. การค้าน้ำตาลนอกตลาดเสรี (Trade Outside Free Market)

เป็นตลาดค้าปลีกพิเศษ (Preferential Market) มีลักษณะดังนี้ :-

ก.๑. ประเทศผู้นำเข้าดำเนินการควบคุมการซื้ออย่างใกล้ชิด โดยวิธีการควบคุม
ด้วยระบบโควตา (Quota System) และราคาน้ำตาลก็สัมพันธ์กับโควตาดังนั้น
การค้าน้ำตาลของอเมริกาซึ่งอยู่ภายใต้กฎหมายน้ำตาล (ยกเลิกตั้งแต่วันที่ ๓๑ ธันวาคม
๒๕๑๗)

ก.๒. ดำเนินการควบคุมด้วยระบบภาษีศุลกากร (Triff System)
ได้แก่การค้าน้ำตาลของประเทศกลุ่มตลาดร่วมยุโรป

ก.๓. ดำเนินการควบคุมด้วยระบบทางการค้า (Trade Agreement System)
ของกลุ่มประเทศสังคมนิยมและคอมมิวนิสต์ได้แก่การค้าน้ำตาลระหว่างคิวบากับรัสเซีย คิวบา
กับจีน ฯลฯ

ก.๔. การค้าน้ำตาลในกลุ่มเล็ก ๆ เช่นตลาดในกลุ่มอาฟริกาและมาลากาซี
(Africa and Malagasy Sugar Agreement) และตลาดรวมอเมริกา
กลาง (Central American Common Market Pool)

ข. การค้าในตลาดเสรี (Free Market or World Market)

ได้แก่ตลาดน้ำตาลที่มีการซื้อขายนอกเหนือไปจากตลาดที่มีข้อตกลงพิเศษ

การค้าในตลาดเสรีถือเสมือนเป็นการค้าน้ำตาลของโลกหรือน้ำตาลในตลาดเสรีทั่วไปมักจะต่ำกว่าต้นทุนการผลิตของประเทศผู้ผลิตทุกประเทศเพราะถือว่าเป็นน้ำตาลส่วนเกินของประเทศผู้ผลิตซึ่งมุ่งเอาการส่งน้ำตาลเป็นสินค้าออกที่สำคัญและเป็นรายได้หลักของตน ประเทศที่ทำการค้าน้ำตาลในตลาดโลก ส่วนใหญ่เป็นสมาชิกขององค์การน้ำตาลระหว่างประเทศ (International Sugar Council) ภายใต้ความตกลงว่า

ด้วยน้ำตาลระหว่างประเทศ (International Sugar Agreement) การค้าน้ำตาลในตลาดเสรีมี ๔ แห่งคือ :-

- ๑. ตลาดนิวยอร์ก (New York Raw Sugar Market)
- ๒. ตลาดลอนดอน (London Sugar Terminal Market)
- ๓. ตลาดน้ำตาลทรายขาวปารีส (Paris White Sugar Terminal)
- ๔. ตลาดน้ำตาลทรายขาวลอนดอน (New London White Sugar Terminal Market)

ตลาดน้ำตาลในต่างประเทศของไทย

การค้าน้ำตาลของไทยกับต่างประเทศ เริ่มเมื่อปี ๒๕๐๓ ปริมาณการส่งออกขณะนั้นมีเพียงเล็กน้อยการส่งออกเริ่มปริมาณมากขึ้นหลังจากที่รัฐบาลได้ประกาศการควบคุมน้ำน้ำตาลจากต่างประเทศเข้ามาในประเทศไทยในปีเดียวกันการค้าในระยนั้นการส่งออกเนื่องจากเป็นส่วนเกินของการบริโภคน้ำตาลในประเทศ และราคาน้ำตาลในตลาดโลกต่ำกว่าต้นทุนในการผลิตของไทยเพราะประเทศผู้ผลิตถือว่าเป็นส่วนเกินจึงพยายามตัดราคากันโดยใช้วิธีชดเชยส่วนที่ขาดทุนจากการขายต่างประเทศด้วยการเพิ่มราคาน้ำตาลสำหรับบริโภคภายในประเทศนั้น ๆ ดังนั้นรัฐบาลไทยจึงได้ออกพระราชบัญญัติอุตสาหกรรมน้ำตาลทราย พ.ศ. ๒๕๐๔ จัดตั้ง "กองทุนสงเคราะห์อุตสาหกรรมน้ำตาล" ขึ้น เงินประมาณ ๘๐ % ที่เก็บได้จากผู้ผลิตเพื่อใช้เป็นเงินอุดหนุนส่งเสริมการส่งน้ำตาลออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศ และปริมาณการส่งออกจึงได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว

เร็วในช่วงปี ๒๕๐๔ - ๒๕๐๕ ดังตารางที่ ๑๒ การให้เงินอุดหนุนเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้มีการผลิตน้ำตาลเพิ่มมากขึ้นจนก่อวิกฤตการณ์น้ำตาลล้นตลาดและเงินอุดหนุนมีไม่พอ รัฐบาลจึงได้ยกเลิก พ.ร.บ. อุตสาหกรรมน้ำตาลปี ๒๕๐๔ ในปี ๒๕๐๕ จึงไม่มีการจ่ายเงินอุดหนุนการส่งออก การส่งน้ำตาลไทยไปยังอเมริกา เป็นไปตามข้อตกลงพิเศษควบคุมและดำเนินการภายใต้กฎหมายน้ำตาล (Sugar Act) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองอุตสาหกรรมน้ำตาลภายในประเทศจัดหาน้ำตาลให้มีบริโภคนภายในประเทศอย่างเพียงพอในราคายุติธรรมและส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศโดยควบคุมด้วยระบบโควต้าจัดสรรน้ำตาลให้แก่แหล่งผลิตภายในประเทศและต่างประเทศการขอโควต้าของสหรัฐเพื่อการจำหน่ายน้ำตาลด้วยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี ลงมติเมื่อ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๐๔ ซึ่งเป็นที่เกิควิกฤตการณ์ทางน้ำตาลได้รับการจัดสรรจากอเมริกา ๒ ระยะคือ :-

ระยะแรกจากปี ๒๕๐๕ - ๒๕๑๔ รวม ๑๐ ปี

ระยะที่สองจากปี ๒๕๑๕ - ๒๕๑๗ รวม ๓ ปี

และระบบโควต้าของสหรัฐได้ยกเลิกตั้งแต่วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๑๗ เป็นต้นไปส่วนโควต้าที่ได้รับและส่งออกแล้ว ในช่วงระยะนี้มีดังตารางที่ ๑๖

การค้าน้ำตาลระหว่างประเทศ กระทำได้ ๒ ลักษณะคือ :-

ก. เป็นการค้ำระหว่างรัฐกับรัฐ เป็นข้อตกลงระหว่างรัฐบาลกับรัฐบาลเจรจาแล้วมอบหมายให้บริษัทที่เป็นตัวแทนของรัฐบาลเป็นผู้ดำเนินการ เช่น

การลงนามเมื่อวันที่ ๒๔ ก.ย. ๒๕๑๔ ระหว่างมาเลเซียกับไทยที่มาเลเซียตกลงขายน้ำตาลให้กับมาเลเซียปีละ ๕๐,๐๐๐ ตัน เป็นเวลา ๓ ปี ตั้งแต่ปี ๒๕๑๕ - ๒๕๑๗ โดยไทยได้มอบหมายให้ บ.อุตสาหกรรมน้ำตาลแห่งประเทศไทย จำกัด และฝ่ายมาเลเซียได้ให้ บ.โคคอบราเกอร์ แห่งมาเลเซีย เป็นผู้ดำเนินการหรือระหว่าง บ.อุตสาหกรรมน้ำตาลแห่งประเทศไทยกับ บ.โคคอบราเกอร์ แห่งประเทศสิงคโปร์ตกลงขายให้ปีละ ๕๐,๐๐๐ ตัน เป็นเวลา ๓ ปี เพิ่มหรือลดได้ ๕ % และบางกรณีอาจมีการขอซื้อเพิ่มนอกข้อตกลงได้เช่นรัฐบาลมาเลเซียขอซื้อเพิ่มในปี ๒๕๑๖ อีก ๕๐,๐๐๐ ตัน รวมเป็น ๑ แสนตัน

ตารางที่ ๑๕ การจำหน่ายน้ำตาลตามโควตาสหรัฐอเมริกา

ปี , พ.ศ.	โควตาที่ได้รับ (ตัน)	ส่งออกจริง (ตัน)	มูลค่า (ล้านบาท)
๒๕๐๙	๑๕,๒๙๓.๕๒๓	๑๕,๙๔๓.๐๙๙	๓๐,๕๖๖.๘๔๔
๒๕๑๐	๑๕,๕๕๘.๘๐๑	๑๔,๗๒๘.๘๑๕	๓๗,๗๑๖.๒๒๑
๒๕๑๑	๑๖,๐๒๗.๓๘๘		
๒๕๑๒	๑๕,๗๖๘.๗๖๕	๑๕,๗๙๘.๙๒๐	๔๕,๘๖๘.๗๓๕
๒๕๑๓	๑๖,๘๕๙.๒๐๘	๑๗,๕๘๕.๕๙๗	๕๑,๕๘๓.๙๑๒
๒๕๑๔	๑๕,๙๓๘.๓๗๓	๑๖,๕๗๒.๐๖๓	๔๘,๙๘๗.๖๖๕
๒๕๑๕	๑๗,๒๒๑.๘๑๙	๑๖,๘๐๘.๐๐๐	๕๓,๙๘๘.๓๑๗
๒๕๑๖	๑๗,๑๐๙.๘๙๙	๑๗,๑๘๐.๐๐๐	๕๗,๒๑๖.๖๘๗
๒๕๑๗	๒๕,๒๒๓.๐๐๐	๒๓,๓๙๘.๐๐๐	๑๕๒,๙๙๕.๗๒๒

ข. เป็นการค้าระดับเอกชนกับเอกชน เช่น การทำสัญญาขายน้ำตาลดิบ เป็นจำนวนปี ละ ๑๐๐,๐๐๐ ลองตัน เพิ่มหรือลด ๕ % มีกำหนด ๓ ปี (ระหว่าง ๒๕๑๕-๒๕๑๗) ระหว่าง บ. อุตสาหกรรมน้ำตาลแห่งประเทศไทย กับ บ. เอ็มโกโลเคทซ์ นิวยอร์ก

สัญญาการซื้อขายน้ำตาลทรายดิบระยะยาว

ปี ๒๕๑๖ กระทรวงอุตสาหกรรมไค้มอบให้ บ. อุตสาหกรรมน้ำตาลไทย จำกัด ร่วมกับกลุ่มโรงงานน้ำตาลพิจารณา และดำเนินการเจรจากับผู้เสนอขอซื้อจากบริษัท ต่างประเทศเป็นจำนวนมากและระยะยาว ตามความคาดหมายว่าจะมีการขาดแคลน น้ำตาลอีก ในที่สุดได้ตกลงที่จะขายน้ำตาลทรายดิบให้ดังนี้ :- (เป็นสัญญาระยะยาว ๖ ปี จาก ปี ๒๕๑๖ - ๒๕๒๑)

๑. ขายให้กับ บ. เอ็มโกโลเคทซ์ อย่างต่ำ ๗๕,๐๐๐ ลองตันมีสิทธิเพิ่มหรือลดได้ ๕ % สูง ๑๕๐,๐๐๐ ลองตัน

๒. ขายให้กับ บ. โคคอบราเคอร์ สิงคโปร์ อย่างต่ำ ๗๕,๐๐๐ ลองตัน มีสิทธิเพิ่มหรือลด ๕ % อย่างสูง ๑๕๐,๐๐๐ ลองตัน

ไค้ลงนามเมื่อ ๕ ก.ค. ๒๕๑๖ โดยบริษัท ทั้ง ๒ เป็นผู้มีสิทธิผูกขาดในการส่งออกน้ำตาลทรายดิบของประเทศไทย ทั้งนี้ไม่รวมกับโควต้าของอเมริกา ในปี ๒๕๑๖ นั้นปรากฏว่าสามารถส่งน้ำตาลทรายดิบจำหน่ายทั้งหมดประมาณ ๒๕๕,๒๘๔.๐๒๗ ตัน เพื่อให้รัฐบาลไทยได้มีหลักประกันในการที่จะนิคสัญญากับผู้ซื้อความสัญญาระยะยาว ฝ่ายโรงงานน้ำตาลทุกแห่งจึงไค้ลงนามในสัญญาการผลิตน้ำตาลทรายดิบ เพื่อส่งออกต่างประเทศกับกระทรวงอุตสาหกรรมโดยมีสมาคมกลุ่มชาวไร่ฮ้อยเป็นสักขีพยานเมื่อ ๓๐ มิ.ย. ๒๕๑๖ ในปี ๒๕๑๗ ไค้มีการแก้ไขสัญญาดังกล่าวที่ไค้ลงนาม ๕ ก.ค. ๒๕๑๖ โดยไม่ให้สิทธิในการผูกขาดการส่งออก น้ำตาลของประเทศไทย และจะจำหน่ายน้ำตาลทรายดิบให้ปีละ ๓๐๐,๐๐๐ ลองตันตั้งแต่ปี ๒๕๑๗ จนถึงปี ๒๕๒๑ และในแต่ละปีที่ส่งมอบให้แบ่งน้ำตาล. ส่งออกเป็น ๖ งวด ๆ ละเท่ากัน

บริษัทค้าผลผลิตน้ำตาล จำกัด

ขอจัดตั้งเป็นบริษัทฯ ส่งออกตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อ ๒๔ ธ.ค. ๒๕๑๗ โดยบริษัทฯ มีหนังสือลงวันที่ ๒ ก.ย. ๒๕๑๘ ยืนยันว่าเป็นตัวแทนของโรงงานน้ำตาลผู้ผลิต ๒๐ โรงงาน มีกำลังผลิตเกินกว่า ๑ แสนตัน และยอมปฏิบัติตามระเบียบและเงื่อนไขทุกประการ จากการตรวจสอบหลักฐานแล้วได้รับอนุญาตให้ส่งออกได้ตั้งแต่ ๒๘ ก.ย. ๒๕๑๘ เป็นต้นไป

บริษัทค้าผลผลิตน้ำตาล จำกัด พยายามหาทางทำสัญญาระยะยาวในการส่งออกตามคำแนะนำของกรมโรงงานที่อยู่ในเครือของบริษัทฯ เป้าหมายได้แก่ประเทศญี่ปุ่น เนื่องจากที่เคยเป็นมาตรการส่งออกไม่ได้กำหนดปลายทางจากความพยายามในการติดต่อกับประเทศญี่ปุ่น ปรากฏว่าประสบกับความสำเร็จในการทำสัญญาระยะยาว ๕ ปี กับ ๔ บริษัทฯ ของญี่ปุ่น คือ Marubeni Corporation, Mitsui & Co.Ltd., Nissho-Iwari Ltd. และ C - Itoh & Co. Ltd. เมื่อวันที่ ๒๔ ม.ค. ๒๕๑๘ มีเงื่อนไขว่าการส่งออกต้องได้รับการเห็นชอบจากรัฐบาลไทยและกำหนดปริมาณการส่งน้ำตาลรายปีดังนี้ :-

ปี ๒๕๑๘	จำนวน	๒๐,๐๐๐	ลونغตัน
ปี ๒๕๑๙	จำนวน	๒๕๐,๐๐๐	ลونغตัน
ปี ๒๕๒๐	จำนวน	๓๐๐,๐๐๐	ลونغตัน
ปี ๒๕๒๑	จำนวน	๓๐๐,๐๐๐	ลونغตัน
ปี ๒๕๒๒	จำนวน	๓๐๐,๐๐๐	ลونغตัน

บริษัทค้าผลผลิตน้ำตาลได้เสนอขอให้รัฐบาลเห็นรอบคอบสัญญาระยะยาวนี้คือผู้แทนกระทรวงพาณิชย์และกระทรวงอุตสาหกรรมซึ่งประชุมพิจารณาเมื่อ ๑๘ ก.พ. ๒๕๑๘ และเห็นว่าไม่มีข้อเสียเปรียบและไม่ผูกมัดกับรัฐบาลในการจำหน่ายน้ำตาลที่อาจมีจากส่วนที่เกินในที่สุด คณะรัฐมนตรีได้ลงมติเห็นชอบเมื่อ ๑๖ เม.ย. ๒๕๑๘

สรุป ปริมาณน้ำตาลรายปีที่ได้เซ็นสัญญาส่งออกระยะยาวรวมทั้งหมวกมีดังนี้ :-

ปี ๒๕๑๘	รวม	๒๕๐,๐๐๐ + ๓๐๐,๐๐๐	เท่ากับ ๕๕๐,๐๐๐ ตัน
ปี ๒๕๒๐	รวม	๒๐๐,๐๐๐	ตัน

ปี ๒๕๒๑ รวม ๒๐๐,๐๐๐ ตัน

ปี ๒๕๒๒ รวม ๓๐๐,๐๐๐ ตัน (เฉพาะของบริษัทค้าผลผลิตน้ำตาลเท่านั้น)

การบริโภคน้ำตาลภายในประเทศ

ระยะหลายปีที่ผ่านมาการบริโภคน้ำตาลภายในประเทศมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นที่น่าจะเกี่ยวข้องกับผลผลิตน้ำตาล จำนวนประชากร และรายได้ประชาชาติที่ค่อนข้างก้าวรูด้านน้ำตาล ดังตารางที่ ๑๗ การบริโภคน้ำตาลแบ่งออกได้เป็น ๒ ลักษณะคือ

ก. การบริโภคโดยตรง (Direct Consumption)

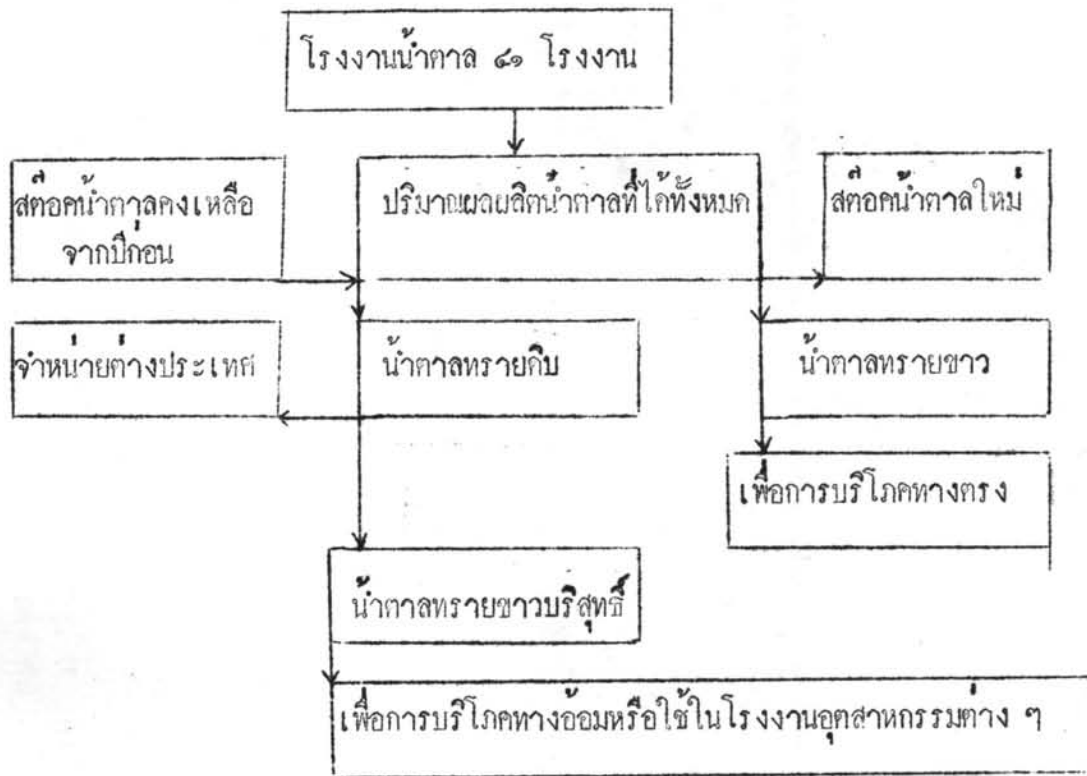
ได้แก่การใช้ น้ำตาลประกอบอาหาร คาวหวานตามครัวเรือน ร้านค้า ภัตตาคาร ร้านอาหาร โรงแรม ฯลฯ ปริมาณการบริโภคทางตรงถึงแม้จะมีปริมาณสูงขึ้นทุกปีแต่ก็ยังน้อยกว่าอัตราการเพิ่มของผลผลิตน้ำตาลมาก ดังตารางที่ ๑๘

ข. การบริโภคโดยทางอ้อม (Indirect Consumption)

ได้แก่การใช้ น้ำตาลไปเป็นวัตถุดิบในการทำอุตสาหกรรมชนิดอื่น ๆ เช่น ใช้ในอุตสาหกรรมเครื่องดื่ม น้ำอัดลม นมข้นหวาน ผลไม้กระป๋อง ฯลฯ อุตสาหกรรมดังกล่าวส่วนมากนิยมใช้น้ำตาลทรายขาวบริสุทธิ์ ซึ่งมีคุณภาพเป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนด ปริมาณการบริโภคทางอ้อมนี้เริ่มมีปริมาณมากเพิ่มขึ้นตั้งแต่ปี ๒๕๐๒ เป็นต้นมา โดยก่อนหน้านั้นมีปริมาณไม่มากนัก เพราะอุตสาหกรรมหลายประเภทได้เกิดขึ้นภายหลัง ประกอบกับมีการสั่งห้ามนำน้ำตาลเข้าประเทศตั้งแต่ปี ๒๕๐๒ จนถึงปัจจุบันปริมาณการบริโภคทางอ้อมในปัจจุบันมีประมาณ ๑ ใน ๓ ของปริมาณการบริโภครวมทั้งประเทศ ดังตารางที่ ๑๘

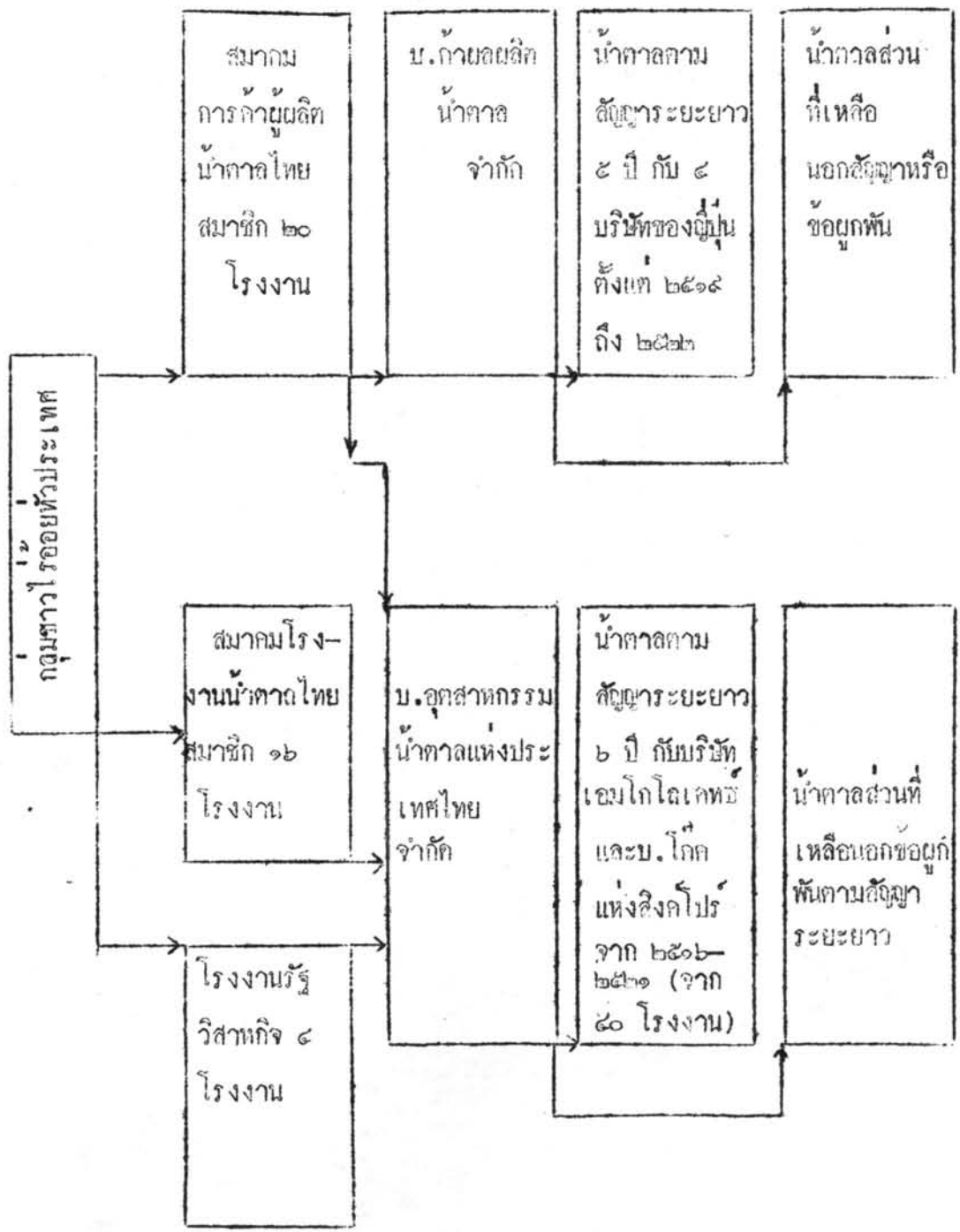
โครงสร้างของตลาดน้ำตาลภายในประเทศ

น้ำตาลทรายที่ผลิตในปัจจุบันมี ๓ ประเภทคือ น้ำตาลทรายดิบ มีจุดประสงค์เพื่อการส่งออกจำหน่ายต่างประเทศ น้ำตาลทรายขาว เพื่อใช้การบริโภคโดยตรง ส่วนน้ำตาลทรายขาวบริสุทธิ์เพื่อใช้ในกิจการอุตสาหกรรม

น้ำตาลที่ผลิตขึ้นภายในประเทศนอกจากจะใช้เพื่อการบริโภค และการส่งออกแล้วยังมีการสต็อกน้ำตาลไว้ใช้ภายในประเทศในกรณีที่จะเกิดเหตุฉุกเฉิน หรือเกิดได้ผลผลิตไม่เพียงพอ ก็จะสามารถมีน้ำตาลที่สำรองสำหรับบริโภคภายในได้อย่างไม่ขาดแคลนจนเกินไป ปริมาณการสต็อกน้ำตาลทรายมีปริมาณไม่แน่นอนถึงรายละเอียดในตารางที่ ๑๘

แผนภูมิการจำหน่ายน้ำกลั่นออกไปต่างประเทศในปัจจุบัน

ตารางที่ ๑๗ เปรียบเทียบผลผลิตน้ำตาล การบริโภค จำนวนประชากร รายได้และราคาน้ำตาล

ปี	ผลผลิตน้ำตาล (พันตัน)	ปริมาณการบริ โภครวม (พันตัน)	จำนวนประ ชกร (พันคน)	รายได้ประ ชกร (บาท)	ราคาขายปลีก เฉลี่ย กก.ละ (บาท)
๒๕๐๕	๑๕๑.๓๘๓	๑๒๕.๐๗๗	๒๘,๐๕๘	๒,๒๕๑	๘.๕๘
๒๕๐๖	๑๒๕.๐๓๑	๘๑.๘๘๕	๒๘,๕๒๓	๒,๕๐๑	๘.๒๑
๒๕๐๗	๑๖๗.๘๗๓	๑๑๗.๘๕๘	๒๘,๘๒๐	๒,๓๘๘	๘.๘๒
๒๕๐๘	๓๑๘.๘๗๖	๒๒๓.๐๖๗	๓๐,๗๘๘	๒,๕๓๘	๒.๘๖
๒๕๐๙	๒๖๘.๑๖๘	๑๘๘.๓๑๗	๓๑,๖๘๘	๓,๕๒๘	๓.๓๗
๒๕๑๐	๒๓๖.๘๑๒	๒๓๓.๗๒๖	๓๒,๕๖๘	๓,๑๗๑	๓.๗๐
๒๕๑๑	๑๘๘.๗๗๗	๒๓๘.๘๐๘	๓๓,๕๕๒	๓,๓๑๑	๘.๒๘
๒๕๑๒	๓๑๘.๑๑๘	๓๒๘.๘๕๘	๓๔,๕๒๓	๓,๕๒๗	๓.๘๑
๒๕๑๓	๕๐๖.๖๓๘	๓๕๗.๕๕๘	๓๕,๕๕๐	๓,๖๑๘	๓.๘๑
๒๕๑๔	๕๗๖.๘๖๘	๓๖๘.๖๘๐	๓๖,๘๒๐	๓,๗๓๘	๘.๐๕
๒๕๑๕	๕๐๑.๗๗๘	๓๑๒.๓๖๖	๓๗,๓๕๘	๓,๘๘๖	๘.๕๓
๒๕๑๖	๖๘๘.๘๗๗	๓๖๖.๓๑๖	๓๘,๕๘๖	๔,๕๓๐	๘.๓๘
๒๕๑๗	๘๒๖.๘๒๖	๓๘๒.๒๘๘	๔๑,๓๓๘	๕,๑๘๕	๘.๗๓
๒๕๑๘	๑,๐๓๕.๗๖๘	๕๐๐.๐๐๐	๔๒,๕๗๘	๖,๓๖๘	๕.๐๒

ที่มา

* จากปี ๒๕๐๕ - ๒๕๐๘ จากสถิติที่สำคัญของประเทศไทย ปี ๒๕๑๑ - ๑๒ หน้า ๑๐
๒๕๑๐ - ๒๕๑๕ Economic Progress of Thailand June
๗๓ หน้า ๒

** จากปี ๒๕๐๕ - ๐๗ จากรายได้ประชากร ฉบับปี ๒๕๐๘ หน้า ๘๕

ปี ๒๕๑๘ - ๑๖ จากรายได้ประชากร ฉบับปี ๒๕๑๕ - ๑๖ หน้า ๑๓

ปี ๒๕๐๘ - ๐๘ Economic Progress of Thailand June หน้า ๗๓

ปี ๒๕๑๐ - ๑๓ Economic Progress of Thailand June

๗๓ หน้า ๒๖

*** จากราคาน้ำตาลประจำวันของกรมการค้าภายใน

ตารางที่ ๑๘ ปริมาณการผลิตน้ำตาลและปริมาณการสต็อกน้ำตาลภายในประเทศ

หน่วย : พันตัน

ปี	ปริมาณการผลิต	สต็อกก้นปี	สต็อกปลายปี
๒๕๐๙	๒๖๙.๑๖๘	๒๘.๕๖๖	๓๖.๙๓๓
๒๕๑๐	๒๓๒.๔๑๒	๓๖.๙๓๓	๓๘.๖๓๒
๒๕๑๑	๑๘๘.๓๓๓	๒๘.๖๓๒	๑๖.๘๐๙
๒๕๑๒	๓๑๘.๑๑๙	๑๖.๘๐๙	๖๕.๐๕๕
๒๕๑๓	๕๐๖.๖๓๙	๖๕.๐๕๕	๑๒๑.๘๓๓
๒๕๑๔	๕๓๒.๕๖๙	๑๒๑.๘๓๓	๒๖๖.๒๘๓
๒๕๑๕	๕๐๑.๓๓๙	๒๖๖.๒๘๓	๘๖.๓๙๐
๒๕๑๖	๖๘๘.๘๓๓	๘๖.๓๙๐	๑๖๖.๘๘๖
๒๕๑๗	๕๒๒.๘๒๖	๑๖๖.๘๘๖	๑๖๓.๖๖๓
๒๕๑๘	๑,๐๓๕.๙๖๙	๑๖๓.๖๖๓	๑๘๘.๖๙๓

ที่มา : สำนักงานอ้อยและน้ำตาล